

C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\Gaiman_Neil-Koralina.PDB

PDB Name: Gaiman Neil - Koralina
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXT
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 25.7.2003
Modification Date: 25.7.2003
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

Neil Gaiman

Koralina

Začal jsem to pro Holly, dokončil jsem to pro Maddy

Pohádky jsou víc než pravdivé: ne tím, že nám tvrdí, že existují draci, ale proto, že říkají, že draky je možné porazit.

I.

Koralina ty dveře objevila brzy potom, co se do domu nastěhovali.

Byl to velice starý dům - pod střechou měl půdu a v podzemí sklep a vzadu velkou zarostlou zahradu s obrovskými starými stromy.

Nepatřil její rodině celý, ne, na to byl příliš veliký. Vlastnili jen jednu část.

V domě bydleli ještě další lidé.

V přízemí, v bytě pod bytem Koralininy rodičů, bydlely slečny Spinková a Forciblová. Obě byly staré a kulaté a žily ve svém bytě s houfem starých skotských teriérů, co měli jména jako Hamish a Andrew a Jock. Slečny Spinková a Forciblová kdysi bývaly herečkami, jak slečna Spinková vysvětlila Koralině, když ji potkala poprvé.

"Viš, Karolino," povídala slečna Spinková a vyslovila to jméno nesprávně, "bývaly jsme se slečnou Forciblovou skutečně slavné herečky. Chodily jsme po prknech, jež znamenají svět, zlatíčko. Jejda, nenechej Hamishe jíst ten ovocný koláč, celou noc by ho bolelo břicho."

"Jsem Koralina. Ne Karolína. Koralina," upozornila ji Koralina.

V bytě nahoře, pod střechou, žil bláznivý stařík s mohutným plnovousem. Svěřil Koralině, že cvičí myši cirkus. Nikomu ho nikdy neukázal.

Jen počkej, Karolínko, jednoho dne, až to bude dokonalé, uvidí celý svět můj skvělý myší cirkus. Možná se ptáš, proč jej nemůžeš vidět teď. Je to to, co jsi říkala?"

"Ne," řekla tiše Koralina, "říkala jsem vám, abyste mi neříkal Karolína. Jmenuji se Koralina."

"Důvod, proč můj myší cirkus nemůžeš vidět," vysvětloval muž shora, "je v tom, že myšky ještě nejsou dost vycvičené a připravené. A taky odmítají hrát ty písničky, které jsem pro ně napsal. Všechny melodie, jež jsem pro ně napsal, jsou es-tam-ta, es-tam-ta. Jenže myši pořád hrají jenom fidli-mydli, potvůrky. Uvažuji, že jim zkusím dát nějaký jiný sýr."

Koralina nevěřila, že opravdu existuje nějaký myší cirkus. Myslela si, že si to starý pán nejspíš vymýšlí.

Hned druhý den, co se nastěhovali, se Koralina vydala na průzkum.

Prozkoumala zahradu. Byla to velká zahrada: úplně na konci byl i starý tenisový kurt, ale nikdo v domě tenis nehrál a plot kolem kurtu byl celý děravý a síť se rozpadala. Byla tam také stará růžová zahrada, plná zplanělých, neupravených keřů, a také skalka bez skalniček.

Našla i 'čarodějnické kolo', jak se říká kruhu hříbků v trávě. Jenže tyhle byly promáčené hnědé prašivky a příšerně páchly, když na ně náhodou šlápla.

Byla tam i studna. Hned ten první den, když se Koralinina rodina přistěhovala, upozornily slečny Spinková a Forciblová Koralinu velice důrazně, že ta studna je strašně nebezpečná, a varovaly ji, aby se k ní vůbec nepřibližovala. A tak se ji Koralina vydala hledat, aby věděla, kde je, a mohla se jí vyhnout.

Našla ji až třetí den, na zarostlé louce vedle tenisového kurtu, za skupinou stromů - nízkou kruhovou zídku z cihel schovanou ve vysoké trávě. Studna byla zakrytá dřevěnými prkny, aby do ní nikdo nespádl. V jednom prkně byla díra po suku a Koralina celé odpoledne házela do otvoru kamínky a žaludy a čekala a počítala, dokud neuslyšela žbluňknutí, když dopadly kdesi hluboko do vody.

Pátrala také po zvířatech. Našla ježka a kůži z hada (hada ne) a kámen, co vypadal úplně jako žába, a ropuchu, co vypadala jako kámen.

Pak tam byla ještě namyšlená černá kočka, která sedávala na zdech a na pařezech a pozorovala ji, ale utekla pryč, kdykoliv se k ní Koralina přibližila a snažila se s ní skamarádit.

Tak strávila Koralina první dva týdny v novém domě - průzkumem zahrady a okolí

Maminka ji vždycky zavolala dovnitř na oběd a na večeři. A dohlížela na to, aby se Koralina pořádně oblékla, než půjde ven, protože toho roku bylo skutečně chladné léto. Ale jinak mohla být pořád venku a pátrat, každý den, až do toho rána, kdy začalo pršet a Koralina musela zůstat doma.

"Co mám dělat?" ptala se.

"Čti si knížku," radila jí maminka. "Pust' si video. Hraj si s hračkami. Běž otravovat slečny Spinkovou a Forciblovou nebo toho bláznivého dědu shora."

"Ne," odmítala Koralina. "To mě nebaví. Chci zkoumat."

"Pro mě za mě si dělej, co chceš," mávla rukou maminka. "Jen nenadělej nepořádek."

Koralina šla k oknu a pozorovala, jak prší. Nebyl to déšť, ve kterém jste mohli jít ven - byl to jiný déšť, takový ten, který se střemhlav vrhá z oblohy, a když dopadne na zem, vysoko se rozstříkne. Byl to déšť, který ví, co dělá, a tentokrát dělal ze zahrady blátivou mokrou omáčku.

Koralina už všechna videa viděla stokrát. Hračky ji nudily a knížky už taky měla přečtené.

Zapnula televizi. Přepínala z kanálu na kanál, ale všude byli jen páni v oblecích hovořící o akciových trzích, nebo besedy. Nakonec přece jen něco našla: byl to závěrečný díl nějakého přírodopisného pořadu o čemsi, co se jmenovalo ochranné zbarvení. Sledovala zvířata, ptáky a brouky, kteří se maskovali jako listy nebo větvičky nebo jiná zvířata, aby unikli věcem, které jim mohly ublížit. Moc se jí to líbilo, ale brzy byl konec a následoval pořad o továrně na zákusky.

Rozhodla se, že si půjde popovídat s otcem.

Koralinin tatínek byl doma. Oba rodiče byli zaměstnaní, ale pracovali na počítači, což znamenalo, že byli většinu času doma. V novém domě měli každý svou vlastní pracovnu.

"Ahoj, Koralino," řekl táta, když vešla. Poznal ji, i když se vůbec neotočil.

"Mmmf," bručela Koralina. "Prší."

"Jo," kývl táta. "Lije jako z konve."

"Ne. Jen prší. Můžu jít ven?"

"Co na to říká maminka?"

"Říká - v tomhle počasí ven nepůjdeš, Koralino Jonesová."

"Takže ne."

"Ale já chci pokračovat v průzkumu."

"Tak prozkoumávej byt," navrhl táta. "Podívej - tady máš papír a tužku. Spočítej všechny dveře a okna. Sepiš všechno modré. Zkus vypátrat, kde je bojler. A nechej mě v klidu pracovat."

"Smím jít do salónu?" Salón říkali Jonesovi tomu pokoji, kde byl ten drahý (a nepohodlný) nábytek, co zdědili po babičce, když umřela. Koralina tam nesměla. Nikdo tam nechodil. Byl to sváteční pokoj.

"Když tam neuděláš nepořádek. A na nic nebudeš sahat."

Koralina pečlivě zvážila obě podmínky, pak vzala papír a tužku a vydala se na průzkum bytu.

Objevila bojler (byl ve skříni v kuchyni).

Spočítala všechno modré (153).

Spočítala okna (21).

Spočítala dveře (14).

Z těch čtrnácti dveří, jež našla, se jich třináct otvíralo a zavíralo. Ty čtrnácté - velké, vyřezávané dřevěné dveře v zadním koutě salónu - byly zamčené.

Šla za matkou. "Kam vedou ty dveře?"

"Nikam, zlato."

"Musí někam vést."

Maminka zavrtěla hlavou. "Tak se pojd' podívat," vyzvala Koralinu.

Natáhla se a sundala z horního rámu dveří do kuchyně svazek klíčů. Pečlivě je roztřídila a vybrala ten nejstarší, největší, nejčernější a nejrezavější. Pak šly do salónu. Maminka vsunula klíč do zámku a otočila jím.

Dveře se otevřely.

Maminka měla pravdu. Nevedly nikam. Za nimi byla cihlová zeď.

"Když v tomhle domě žila jen jedna rodina," vysvětlila jí maminka, "ty dveře někam vedly. Potom dům rozdělili na byty a jednoduše je zazdili. Na druhé straně je prázdný byt ve druhé polovině domu, ten, co ještě není prodaný."

Zavřela dveře a položila klíče zase na rám v kuchyni.

"Nezamkla jsi," připomněla jí Koralina.

Maminka pokrčila rameny: "Proč bych je měla zamykat? Nikam nevedou."

Koralina mlčela.

Venku už byla skoro tma a pořád pršelo, déšť tloukl do oken a rozmazával světla aut venku v ulici.

Tatínek přestal pracovat a uvařil pro všechny večeři.

Koralina znechuceně bědovala: "Tati, ty jsi zase uvařil recept."

"Jsou to zapečené brambory s pórkem zalité sýrovou omáčkou s estragonem," připustil otec.

Koralina si povzdychla. Pak otevřela mrazničku a vyndala předsmážené hranolky a mini-pizzu.

"Dobře víš, že nemám ráda recepty," řekla otci a sledovala, jak se její večeře otáčí v mikrovlnce pořád dokola a jak červená číselka spěchají k nule.

"Kdybys to zkusila, možná by ti to chutnalo," přemlouval ji tatínek, ale ona jen zavrtěla hlavou.

Ten večer Koralina dlouho nemohla usnout. Poslouchala, jak přestává pršet, až se jí konečně přece začaly oči zavírat.

Už skoro spala, když odněkud zaslechla t-t-t-t-t-t. Posadila se.

Odněkud se ozvalo kreeee...

...aaaak

Vstala z postele a vyhlédla do chodby, ale nic zvláštního neviděla. Vešla do předsíně. Z ložnice rodičů vycházelo hluboké chrápání - to byl tatínek - a občas rozespalé zamumlání - to byla maminka.

Koralina uvažovala, že se jí to asi jen zdálo, ať už to bylo cokoliv.

Něco se pohnulo.

Nebylo to víc než stín a rychle to běželo tmavou předsíní, jako skvrnka světla.

Doufala, že to není pavouk. Pavouci jí naháněli hrůzu.

Ten černý tvar vběhl do salónu a Koralina jej trochu nervózně následovala.

Pokoj byl temný. Jediné světlo sem dopadalo z chodby a Koralina, stojící ve dveřích, vrhala obrovský a neforemný stín. Jako by na koberci ležela dlouhá a hubená obří žena.

Koralina zrovna uvažovala, jestli má nebo nemá rozsvítit, když tu zahlédla ten černý tvar. Pomalu se kradl zpod pohovky. Zarazil se a pak bleskově zamířil přes koberec do nejzazšího kouta pokoje.

V tom koutě nebyl žádný nábytek

Koralina cvakla vypínačem.

V koutě nic nebylo. Nic než ty staré dveře, které se otevíraly do zdi.

Byla si jistá, že maminka dveře zavřela, ale teď byly pootevřené. Jenom maličko. Přešla k nim a nahlédla dovnitř. Nic za nimi nebylo - jen zeď, červená cihlová zeď.

Zavřela dveře, zhasla světlo a vklouzla do postele.

Zdálo se jí o černých tvarech, které přebíhaly z místa na místo, vyhýbaly se světlu a nakonec se všechny shromáždily pod měsícem. Malinké černé tvary s červenýma očkami a ostrými žlutými zoubky.

Začaly zpívat:

Jsme malí, ale početní, početní jsme a jsme malí, dříve než ty jsme tu byli, a budem tu až padneš.

Měly vysoké, šeptavé a trošku kvílivé hlásky. Koralině se to ani trošku nelíbilo.

Pak se jí zdálo několik televizních reklam a nakonec už se jí nezdálo nic.

II.

Příští den přestalo pršet, ale celý dům byl ponořený v husté bílé mlze.

"Jdu se projít," oznámila Koralina.

"Nechod' nikam daleko," řekla maminka. "A teple se obleč."

Koralina si vzala modrý kabátek s kapuci, červenou šálu a žluté gumáky.

Vyšla ven.

Slečna Spinková právě věnčila psy. "Nazdar, Karolínó," zdravila. "Odporné počasí."

"Ano," souhlasila Koralina.

"Kdysi jsem hrála Portii," řekla slečna Spinková. "Slečna Forciblová pořád povídá o své Ofélii, ale lidi chodili na mou Portii. Když jsme ještě byly na prknech, která znamenají svět."

Slečna Spinková byla nabalená do roláků a svetřů, takže se zdála ještě menší a kulatější než kdy jindy. Vypadala jako velikánské chlupaté vejce. Měla tlusté brýle, které jí dělaly obrovské oči.

"Posílávali mi do šatny květiny. Opravdu, věř mi."

"Kdo je posílal?" zeptala se Koralina.

Slečna Spinková se opatrně rozhlédla. Nejdřív se podívala přes jedno rameno, potom přes druhé. Upírala oči do mlhy, jako by se bála, že někdo poslouchá.

"Muži," zašeptala. Pak zatahala za vodítko, zavelela psům a odkolébala se k domu.

Koralina zamířila na zahradu.

Byla asi ve dvou třetinách cesty kolem domu, když spatřila slečnu Forciblovou. Stála ve dveřích bytu, který sdílela se slečnou Spinkovou.

"Neviděla jsi slečnu Spinkovou, Karolínó?"

Koralina jí řekla, že viděla a že slečna Spinková věnčí psy.

"Opravdu doufám, že nezabloudí - jestli ano, zase z toho bude mít opar, vždycky se jí udělá," starala se slečna Forciblová. "Člověk by musel být badatel, aby v téhle mlze našel cestu."

"Já jsem badatel," řekla Koralina.

"To víš, že jsi, zlatíčko," ujistila ji slečna Forciblová. "Hlavně se neztrat'."

Koralina se procházela v husté mlze zahradou. Pořád chodila tak, aby neviděla dům. Asi po deseti minutách zjistila, že je tam, odkud vyšla.

Ze zplihlých vlasů nad čelem jí stékaly kapičky a na tvářích cítila vlhko.

"Ahoj! Karolínó!" volal na ni ten bláznivý dědek shora.

"Brý den," pozdravila Koralina.

V té husté mlze ho skoro neviděla.

Scházel po vnějším schodišti, které vede vzhůru podél Koralininých dveří ke dveřím do jeho bytu. Šel velice pomalu.

Koralina čekala u posledního schodu.

"Myším se tahle mlha nelíbí," řekl. "Mají kvůli ní zplihlé fousky."

"Mně se taky nelíbí," připustila Koralina.

Starý pán se sklonil tak hluboko, že špičkou brady šimral Koralinu do ucha. "Mám ti od myši něco vyřídít," zašeptal.

Koralina nevěděla, co na to má říct.

"Vzkazuj ti tohle. Nechoď těmi dveřmi." Odmlčel se. "Říká ti to něco?"

"Ne," nechápala Korolína.

Muž pokrčil rameny. "Jsou divné, ty myši. Všechno popletou. Popletly i tvoje jméno, věřila bys? Pořád říkaly Korolína. Ne Karolína. Ani jednou Karolína."

Vzal z posledního schodu láhev mléka a pomalu se vracel nahoru.

Korolína šla dovnitř. Maminka seděla v pracovně u počítače. Maminka pracovala voněla květinami.

"Co mám dělat?" zeptala se Korolína.

"Kdy už vám začne škola?"

"Příští týden," řekla Korolína.

"Hmmm," uvažovala maminka. "Nejspíš ti budu muset pořídit nové školní oblečení. Připomeň mi to, broučku, já na to určitě zapomenu," a dál psala písmenka na monitor.

"Co mám dělat?" opakovala Korolína.

"Něco si kreslí," podala jí maminka papír a průpisku.

Korolína se pokusila nakreslit mlhu. Po deseti minutách kreslení ještě pořád měla bílý papír s

M A

L

H

napsaným trochu pokroucenými písmeny v jednom rohu. Znechuceně si odfrkla a podala papír mamince.

"Hm. Velice moderní, broučku," komentovala maminka.

Korolína se vplížila do salónu a zkusila otevřít ty staré dveře v rohu. Už byly zase zamčené. Nejspíš maminka. Pokrčila rameny.

Šla se podívat za otcem.

Seděl zády ke dveřím a psal na klávesnici. "Běž pryč," řekl vesele, když uslyšel vrznutí.

"Já se nudím," informovala ho.

"Uč se stepovat," navrhl jí, aniž se otočil.

Korolína zavrtěla hlavou. "Proč si se mnou nehrajete?"

"Nemáme čas," vysvětlil. "Pracujeme," dodal. Pořád se k ní ještě neotočil obličejem. "Co kdybys šla chvíli otravovat slečny Spinkovou a Forciblovou?"

Korolína si oblékla kabát, nasadila si kapuci a vyšla ven. Sešla do přízemí. Zazvonila u bytu slečen Spinkové a Forciblové. Ozvalo se rozčilené štekání a teriéři se vyřítli do předsíně. Po chvíli otevřela slečna Spinková dveře.

"Á, to jsi ty, Karolínko," přivítala ji. "Angusi, Hamishi, Bruci, přestaňte skákat, zlatíčka. To je jenom Karolína. Pojd' dál, drahoušku. Dáš si šálek čaje?" Byl by citit leštěnkou a psy.

"Ano, děkuji." Slečna Spinková ji uvedla do malého zaprášeného pokoje, kterému říkala salónek. Na stěnách visely fotografie hezkých paní a zarámované divadelní plakáty. V jednom z křesel seděla slečna Forciblová a usilovně pletla. Nalily Korolíně čaj do hrníčku z tenkého růžového porcelánu a podaly jí ho na podšálku. Nabídky jí také sušenku s rozinkami.

Slečna Forciblová se podívala na slečnu Spinkovou, zacvakala jehlicemi a zhluboka se nadechla. "Kde jsem to skončila, April. Jak říkám: musíš uznat, my bychom jím ještě ukázaly."

"Miriam, drahá, už nejsme tak mladé, jak jsme bývaly."

"Madame Arcatiová," nedala se rušit slečna Forciblová.

"Chůva v Romeovi. Lady Bracknellová. Samé charakterní role. Nikdo tě přece nemůže přinutit odejít ze scény."

"No tak, Miriam, vždyť jsme souhlasily," řekla slečna Spinková. Korolína uvažovala, jestli snad zapoměly, že tam je. Nerozuměla, o čem to mluví. Došla k závěru, že je to nejspíš jeden z jejich obvyklých sporů, takový ten spor, co v něm nikdo nemůže vyhrát a nikdo prohrát. Spor, který může pokračovat donekonečna, pokud jsou obě strany ochotné se přit.

Ustrkávala čaj.

"Budu ti číst z lístků, jestli chceš," obrátila se k ní slečna Spinková.

"Prosím?" nerozuměla Korolína.

"Z čajových lístků, zlato. Budu ti hádat budoucnost."

Korolína podala slečně Spinkové svůj šálek. Ta upřela krátkozraké oči na černé čajové lístky na dně. Přemýšlivě sešpulila rty.

"Víš, Karolínko," řekla po chvíli, "hrozí ti strašné nebezpečí."

Slečna Forciblová si pohrdlivě odfrkla a složila pletení do klína. "Prosím tě, April, měj rozum. Přestaň to dítě strašit.

Houby vidíš. Podej mi ten šálek, maličká."

Korolína odnesla hrníček slečně Forciblové. Slečna se do něho soustředěně zahleděla, zavrtěla hlavou a zahleděla se znovu.

"No tedy, no tedy," pokyvovala nešťastně. "Měla jsi pravdu, April. Opravdu jí hrozí nebezpečí."

"Vidíš, Miriam," řekla slečna Spinková vítězně. "Mám oči stejně dobré jako kdysi..."

"Odkud mi hrozí nebezpečí?" chtěla vědět Korolína.

Slečny Spinková a Forciblová se na ni nechápavě podívaly. "To tam nebylo," řekla slečna Spinková. "V tomhle se na čajové lístky spoléhat nedá. Je to nejisté. Jsou dobré jen na všeobecně, ne na podrobnosti."

"Tak co bych měla dělat?" zeptala se Korolína, protože ji to trochu vylekalo.

"Nechod' do šatny v zeleném oblečení," navrhla slečna Spinková.

"A nezmiňuj se o té skotské hře," dodala slečna Forciblová.

Korolína by byla ráda věděla, proč tak málo dospělých, které zná, mluví srozumitelně. Někdy uvažovala, s kým si

představují, že mluví.

"A buď velice, velice opatrná," řekla slečna Spinková. Zvedla se z křesla a šla ke krbu. Na krbové římse stála nádobka s víčkem a slečna Spinková to víčko sundala a začala z nádobky vyndávat věci. Byla tam malinká porcelánová kachnička, náprstek, zvláštní mosazný penízek, dvě svorky na papír a kamínek s dírkou.

Podala Koralině ten kamínek s dírkou.

"Na co to je?" zeptala se Koralina. Dírka procházela středem skrz celý kamínek. Podržela jej proti oknu a podívala se dírkou.

"Mohlo by ti to pomoci," řekla slečna Spinková. "Bývají dobré proti zlým věcem, někdy."

Koralina si oblékla kabát, rozloučila se se slečnami Spinkovou a Forciblovou a se psy a vyšla ven.

Mlha visela kolem domu jako slepota. Šla pomalu ke schodišti do jejich bytu, pak se zastavila a rozhlédla se.

V té mlze byl svět kolem strašidelný. Nebezpečí? myslela si v duchu. Znělo to dobrodružně. Neznělo to jako něco zlého. Ani ne.

Koralina se vracela nahoru a v sevřené pěstí svírala svůj nový kamínek.

III.

Nazítí svítilo sluníčko a maminka vzala Koralinu do nejbližšího většího města koupit oblečení do školy. Tatínka nechaly na nádraží, neboť jel do Londýna na nějaké jednání.

Koralina mu zamávala na rozloučenou.

Zašly do obchodního domu.

Koralina tam viděla zelené fluoreskující rukavice. Moc se jí líbily, ale maminka jí je odmítla koupit; raději koupila bílé ponožky, tmavomodré školní punčocháče, čtyři šedé halenky a tmavošedou sukni.

"Ale, mamí, každý ve škole má šedou halenu a to všecko. Zelené rukavice nebude mít nikdo. Mohla bych být jediná."

Maminka ji ignorovala. Bavila se s prodavačkou. Domlouvaly se, který svetr Koralině koupit, a shodly se, že nejlepší bude ten nemožně veliký a neforemný, v naději, že do něho jednou možná doroste.

Koralina šla raději pryč a prohlížela si gumáky ve tvaru žab, kachen a králíků.

Pak se vrátila zpátky.

"Koralino? Á, tady jsi. Kde jsi proboha byla?"

"Unesli mě mimozemšťané," vysvětlila Koralina. "Přišli z vesmíru, měli laserové pistole, ale já jsem je zmátla - nasadila jsem si paruku a smála jsem se s cizím přízvukem. Tak jsem jim utekla."

"Ano, zlato. Tak, myslím, že bychom měly koupit také pár sponek, co říkáš?"

"Ne."

"No, aspoň šest, pro jistotu."

Koralina neřekla nic.

V autě cestou domů se Koralina zeptala: "Co je v tom prázdném bytě?"

"Nevím. Nejspíš nic. Asi vypadá jako náš byt, než jsme se nastěhovali. Prázdné místnosti."

"Myslíš, že by se tam dalo dostat z našeho bytu?"

"Jedině pokud umíš procházet zdí, zlato."

"Aha."

Domů přijely kolem poledne. Slunko svítilo, i když den byl jinak chladný. Maminka se koukla do ledničky a našla opuštěné rájce a kousek sýra porostlého čímsi zeleným. V krabici na chleba byla jen kůrka.

"Asi bych měla skočit do obchodu pro nějaké rybí prsty nebo něco," usoudila maminka. "Jedeš se mnou?"

"Ne," odmítla Koralina.

"Jak chceš," řekla maminka a vyrazila na nákup. Pak se vrátila, vzala si peněženku a klíče od auta a vyrazila podruhé.

Koralina se nudila.

Listovala knížkou, kterou maminka četla. Bylo to o domorodcích v daleké zemi, jak každý den vezmou kousky bílého hedvábí a kreslí na něm voskem, pak ponoří hedvábí do barvy, pak na ně zase něco nakreslí voskem, potom ten vosk vyvaří v horké vodě a konečně, když už jsou ty hadříky krásné, hodí je do ohně a spálí na popel.

Koralině to připadalo absolutně nesmyslné, ale doufala, že to ty lidi baví.

Pořád ještě se nudila a maminka ještě nebyla doma.

Vzala židli a přisunula si ji ke dveřím v kuchyni. Vylezla na židli a natáhla se. Slezla dolů a vyndala z úklidového přístěnku smeták. Vyšplhala se zpátky na židli a zvedla smeták.

Cink.

Seskočila dolů a zvedla klíče. Vítězně se usmívala. Pak opřela smeták o stěnu a šla do salónu.

Rodina ten pokoj nepoužívala. Zdělili nábytek po Koralinině babičce zároveň s dřevěným konferenčním stolem, ještě dalším stolečkem, těžkým skleněným popelníkem a starou olejomalbou misky s ovocem - Koralina nikdy nechápala, proč by někdo chtěl malovat misku s ovocem. Jinak byl pokoj prázdný: žádné parádičky na krbové římse, žádné sošky a hodiny, nic, co by pokoj zútulnilo a zabydlilo.

Ten starý černý klíč studil víc než ty ostatní klíče. Vsunula ho do klíčové dírky. S uklidňujícím cvaknutím a úplně hladce se otočil.

Koralina se zastavila a naslouchala. Věděla, že dělá něco nesprávného, a chtěla slyšet, že se maminka vrací domů, ale neslyšela nic. Pak vzala za kliku a zmáčkla ji. A nakonec dveře otevřela.

Za dveřmi byla tmavá chodba. Cihly zmizely, jako by tam nikdy nebyly. Z chodby vycházel studený, zatuchlý pach: páchlo to jako něco velice starého a velice pomalého.

Prošla dveřmi.

Uvažovala, jaký asi bude ten prázdný byt - pokud ta chodba vede do něho.

Bázkově postupovala tmavou předsíní. Připadala jí nějak známá.

Koberec pod nohama byl úplně stejný jako ten, co měli doma. Tapeta byla stejná jako ta jejich. Obrázek na zdi byl stejný jako ten, co visel v jejich předsíní.

Věděla, kde je: je ve svém vlastním bytě. Nikam neodešla.

Zmateně potřásla hlavou.

Pořádně si obrázek prohlížela: ne, nebyl úplně stejný. Na tom v jejich předsíní byl chlapec ve staromódních šatech, který se díval na nějaké bubliny. Tady taky, ale výraz v jeho obličeji byl jiný - díval se na ty bubliny, jako by se jim chystal něco velice ošklivého provést. A na jeho očích bylo cosi zvláštního.

Koralina na ně hleděla a snažila se přijít na to, co je na nich divného.

Už to skoro měla, když někdo řekl: "Koralino?"

Byl to hlas její matky. Koralina šla do kuchyně, odkud se hlas ozýval. V kuchyni stála zády k ní nějaká žena. Vypadala trochu jako Koralinina matka. Jenom...

Jenom měla kůži bílou jako papír.

Jenom byla vyšší a hubenější.

Jenom měla příliš dlouhé prsty, které se bez ustání pohybovaly, a temně rudé nehty, zahnuté a ostré.

"Koralino?" opakovala ta žena. "Jsi to ty?"

A pak se otočila. Místo očí měla velké černé knoflíky.

"Oběd, Koralino."

"Kdo jste?" zeptala se Koralina.

"Jsem tvoje druhá matka," řekla žena. "Jdi říct svému druhému otci, že je oběd na stole." Otevřela dvířka trouby.

Koralina si náhle uvědomila, jaký má hrozný hlad. Vonělo to nádherně. "Tak běž už přece."

Koralina šla chodbou tam, kde měl pracovnu její otec. Otevřela dveře. U počítače tam seděl muž, zády ke dveřím.

"Ahoj," řekla Koralina. "Já - totiž, ona, říkala, že mám říct, že oběd je na stole."

Muž se otočil.

I jeho oči byly knoflíky, velké a černé a lesklé.

"Ahoj, Koralino. Umírám hladem."

Vstal a šel s ní do kuchyně. Posadili se ke stolu a Koralinina druhá matka jim přinesla oběd. Obrovské, dozlatova vypečené kuře, hranolky, drobkounký zelený hrášek. Koralina se cpala jako o život. Bylo to božské.

"Strašně dlouho jsme na tebe čekali," poznamenal druhý otec.

"Na mne?"

"Ano," řekla druhá maminka. "Bez tebe to tu nebylo ono. Ale věděli jsme, že jednoho dne přijdeš a že pak budeme opravdová rodina. Chceš ještě kousek kuřete?"

Bylo to to nejlepší kuře, jaké kdy jedla. Její mamka také občas pekla kuře, ale vždycky bylo mražené nebo z polotovarů. Bylo suché a nemělo vůbec žádnou chuť. Když vařil otec, koupil pokaždé opravdové kuře, ale dělal mu zvláštní věci, jako že ho dusil ve víně, nadíval je sušenými švestkami nebo ho pekl v těstě, a Koralina to pak odmítala jíst už ze zásady.

Přidala si kuřete.

"Nevěděla jsem, že mám druhou matku," řekla opatrně.

"Samozřejmě, že máš. Každý má," ujistila ji druhá matka a blýskla černými knoflíky. "Po obědě by sis mohla v pokojíku hrát s krysami."

"S krysami?"

"Shora."

Koralina ještě nikdy neviděla krysu, jenom v televizi. Docela se na to těšila. Začínal to být velice zajímavý den.

Po obědě druzí rodiče umývali nádobí a Koralina šla do svého druhého pokojíku.

Byl jiný než ten doma. Tak třeba byl vymalovaný odpornou zelenou barvou a divným odstínem růžové.

Koralina si pomyslela, že by tam rozhodně nechtěla spát, ale na druhou stranu tyhle barvy byly mnohem zajímavější než ty v jejím pokojíku.

Byla tam spousta pozoruhodných věcí, které ještě nikdy neviděla: andělé na klíček, kteří poletovali pokojíkem jako vyplašení vrabci; knížky, v nichž se obrázky kroutily, plazily a blikotaly; drobkounké dinosauří lebky, co cvakaly zuby, když kolem nich procházela. Plná bedna nádherných hraček.

Tak tohle si dám líbit, pomyslela si. Vyklonila se z okna. Výhled byl stejný jako z jejího pokojíku: stromy, pole a vzadu, daleko na obzoru, fialové kopce.

Cosi černého přeběhlo přes koberec a zmizelo pod postelí. Koralina si klekla a koukla pod postel. Ze tmy na ni hledělo snad padesát červených očí.

"Ahoj. Vy jste ty krysy?"

Vylezly ven a mžouraly v jasném světle. Měly krátké kožíšky černé jako saze, červená očka, růžové pacičky jako drobkounké ruce a holé růžové ocásky - jako dlouhé, hladké červy.

"Umíte mluvit?"

Ta největší nejčernější krysa zavrtěla hlavou. Koralinu napadlo, že má nepříjemný úsměv.

"No, co tedy děláte?"

Krysy vytvořily kruh.

Začaly šplhat jedna druhé po zádech nahoru, až vytvořily pyramidu, s tou největší krysou na vrcholku.

Pak začaly vysokými šeptavými hlásky zpívat:

"Máme zuby a ocásky, máme ocásky a zuby, před tvým pádem jsme tu byli, budeš tu, když povstanem."

Nebyla to hezká písnička. Koralina si byla jistá, že už ji někde slyšela, nebo nějakou podobnou, ale nedokázala si vzpomenout kde.

Pak se pyramida rozpadla a krysy se jako prudká černá voda rozběhly ke dveřím.

Stál v nich druhý bláznivý dědek shora a v ruce držel vysoký černý klobouk. Krysy po něm skákaly nahoru, lezly mu do kapes, za košili, do nohavic, za límec.

Ta největší krysa mu vylezla na rameno, zhoupla se na jeho dlouhých vousech, kolem černých knoflíků očí, až na temeno mužovy hlavy.

V mžiku oka o existenci krys nasvědčovaly jen neposedné boule pod jeho šaty, které se bez ustání přesunovaly z místa na místo. A ta největší krysa, co na Koralinu upřeně hleděla červenými očima z mužovy hlavy.

Dědek si nasadil klobouk a zmizela i ona.

"Nazdar, Koralino," řekl druhý dědek shora. "Říkali, že jsi tady. Krysy musí domů, obědvat. Ale jestli chceš, pojď se mnou. Můžeš se dívat, jak jedí."

V knoflíkových očích mu svítilo cosi hladového. Karolína z toho měla divný pocit. "Ne, děkuji," odmítla. "Jdu ven na průzkum."

Muž velice pomalu kývl. Koralina slyšela, jak si krysy šeptají, ale nerozuměla jim.

Vlastně si ani nebyla jistá, že to chce vědět.

Druzí rodiče stáli ve dveřích kuchyně, když procházela předsíní, usmívali se stejnými úsměvy a pomalu mávali. "Hezky se venku bav," řekla druhá matka.

"Budeme čekat, až se vrátíš," dodal druhý otec.

Koralína došla ke dveřím, otočila se a pohlédla na ně. Pořád tam ještě stáli, usmívali se a mávali.

Vyšla ven a po schodech dolů.

IV.

Z venku vypadal dům úplně stejně. Nebo skoro úplně stejně: kolem dveří slečen Spinkové a Forciblové byla šňůra červených a modrých žárovek, které se rozsvěcovaly a zhasly a tvořily tak slova, která jako by obíhala kolem dveří.

Zapnout, vypnout, dokola a dokola. OHROMUJÍCÍ utíkalo před DIVADELNÍ a za nimi se hnál TRIUMF!!!

Byl chladný slunečný den, přesně jako ten, z něhož odešla.

Za sebou uslyšela zdvořilé odkašlání.

Otočila se. Na zdi vedle ní seděla velká černá kočka, naprosto stejná jako ta z jejich zahrady.

"Dobré odpoledne," pozdravila kočka.

Její hlas zněl jako ten hlas, co měla Koralína vzadu v hlavě, ten, kterým mluvila v duchu, ale nebyl to holčičí hlas, byl mužský.

"Ahoj," řekla Koralína. "Stejnou kočku jsem viděla na zahradě u nás doma. Ty musíš být druhá kočka."

Kočka zavrtěla hlavou. "Ne. Já nejsem nic druhého. Já jsem já." Naklonila hlavu na stranu; zelené oči jí svítily.

"Vy lidi se roztahujete všude. Kdežto my kočky, my se držíme pohromadě. Jestli chápeš, jak to myslím."

"Snad ano. Ale jestli jsi tatáž kočka, co jsem viděla doma, jak to, že mluvíš?"

Kočky nemají ramena, tedy ne jako lidé. Ale tahle kočka pokrčila rameny jediným plynulým pohybem, který začal na špičce ocasu a skončil v konečcích pozvednutých fousků. "Mluvím."

"Doma kočky nemluví."

"Ne?"

"Ne," opakovala Koralína.

Kočka elegantně seskočila ze zdi na trávu u Koralininych nohou. Upřela na ni oči.

"No, ty jsi na tyhle věci odborník," poznamenala suše. "Já jsem jen kočka, čemu tak můžu rozumět, že jo."

Otočila se a odcházela. Hlavu a ohon měla pyšně zvednuté.

"Vrať se," řekla Koralína. "Prosím tě. Omlouvám se. Mrzí mě to, opravdu."

Kočka se zastavila, sedla si a začala se soustředěně mýť. Koralína jako by nebyla.

"Mohly... mohly bychom být kamarádky, nemyslíš?" navrhla Koralína.

"Mohly bychom být vzácné exempláře exotického druhu afrických tančících slonů," odsekla kočka. "Ale nejsme."

Aspoň," dodala jízlivě a hodila po Koralině okem, "já tedy nejsem."

Koralína si povzdychla.

"Pěkně prosím. Jak se jmenuješ?" chtěla vědět. "Podívej, já jsem Koralína, jo?"

Kočka dlouze a důkladně zívla. Předvedla přitom neuvěřitelně růžový jazyk a ústa. "Kočky nemají jména," řekla konečně.

"Opravdu?"

"Opravdu. To jen vy lidé máte jména. Protože nevíte, kdo jste. My víme, kdo jsme, tak nepotřebujeme jména."

Koralína došla k závěru, že ji ta kočka svou sebestředností rozčiluje. Jako by ona byla to jediné, co je na světě důležité. Jedna její polovina chtěla kočce říct něco hodně ostrého, druhá chtěla být zdvořilá a uctívá. Nakonec vyhrála ta zdvořilá.

"Prosím tě, kde to jsi?"

Kočka se rozhlédla. "Tady."

"To vidím. Jak ses sem dostala?"

"Jako ty. Přišla jsem. Takhle - podívej."

Koralina se dívala, jak kočka pomalu kráčí po trávníku. Zašla za strom, ale na druhé straně už se neobjevila. Koralina šla za ní a hledala ji za kmenem. Byla pryč.

Vrátila se k domu. Za ní se opět ozvalo zdvořilé odkašlání. Byla to ta kočka.

"Mimochodem," ozvala se. "Dobře jsi udělala, že sis přinesla ochranu. Na tvém místě bych ji nedávala z ruky."

"Ochranu?"

"Jak říkám. A stejně."

Odmlčela se a upřeně se zahleděla na cosi, co tam nebylo.

Pak se přikrčila a pomalíčku popošla dopředu. Dva tři kroky. Zdálo se, že chytá neviditelnou myš. Najednou vyskočila a utekla do lesa.

Zmizela mezi stromy.

Koralina přemítala, co tím myslela.

Také by byla chtěla vědět, jestli všechny kočky tam doma umí mluvit, a nemluví, protože nechtějí, nebo jestli dovedou mluvit jen tady - ať už je tady kdekoliv.

Sešla po cihlových schodech k hlavním dveřím bytu slečen Spinkové a Forciblové. Modré a červené žárovky blikaly.

Dveře byly malinko pootevřené, jen na skulinku. Zaklepala na ně, ale hned při prvním klepnutí se doširoka otevřely a Koralina vešla dovnitř.

Byla v temné místnosti, která byla cítit prachem a sametem. Dveře se za ní zase zavřely a místnost úplně zčernala.

Koralina se opatrně šourala do malé předsíně. Obličejem narazila do něčeho měkkého. Byla to látka. Uchopila ji do ruky a zatáhla. Látka se rozevřela.

Stála na druhé straně sametového závěsu v matně osvětleném divadle. I to špatné světlo ji po černé tmě oslňovalo, takže chvíli se mžourala. Úplně na konci místnosti bylo vysoké dřevěné jeviště, prázdné a holé. Z výšky na ně svítil slabý reflektor.

Mezi Koralinou a jevištěm byla sedadla. Řady a řady sedadel. Zaslechla šouravé zvuky a pak spatřila světlo. Blížilo se k ní a houpalo se ze strany na stranu. Když bylo blíž, poznala, že vychází z baterky, kterou nese v hubě velký skotský teriér s čenichem šedivým stářím.

"Dobrý den," pozdravila Koralina.

Pes postavil baterku na podlahu a pohlédl na ni. "Dobrý. Kdepak máš lístek?" zeptal se chraplavě.

"Lístek?"

"Jak říkám. Lístek. Nemám na tebe celý den. Bez lístku na představení nesmíš."

Koralina si vzdychla. "Lístek nemám," přiznala.

"Další taková," řekl zachmuřeně. "Přijdete si sem, jako by se nechumelilo. 'Kde máš lístek?' ,Nemám,' Já nevím..." kroutil hlavou, pak pokrčil rameny. "No tak pojď."

Tlamou zvedl baterku a odklusal do tmy. Koralina šla za ním. Pes doběhl před jeviště, zastavil se a zamířil baterkou na prázdné sedadlo. Koralina se posadila a pes se odkolébal pryč.

Když se ve tmě trochu rozkoukala, uvědomila si, že i další sedadla jsou obsazená. Seděli na nich psi.

Za scénou se ozval zvláštní sykavý zvuk. Koralina to odhadla na šustění staré poškrábané gramofonové desky, kterou někdo nasazuje na gramofon. Šustění se změnilo na zvuk trubek a slečny Spinková a Forciblová se objevily na jevišti.

Slečna Spinková jezdila dokola na jednokole a žonglovala s míčky. Slečna Forciblová hopsala za ní a nesla koš s květinami. Rozsypávala z něho po jevišti okvětní lístky. Pak zamířily dopředu jeviště, slečna Spinková pružně seskočila z kola a obě staré dámy se hluboce uklonily.

Všichni psi bušili ohony o zem a nadšeně štěkali. Koralina zdvořile zatleskala.

Pak si slečny rozepluly své huňaté kulaté pláště a rozevřely je. Ale pláště nebyly to jediné, co se rozevřelo: rozevřely se i jejich obličej, jako prázdné mušle, a ze starých prázdných kyprých těl vystoupily dvě mladé ženy. Byly hubené a bledé, docela hezké a měly černé oči z knoflíků.

Ta nová slečna Spinková měla zelené legíny a vysoké hnědé kozačky, které jí sahaly až nad kolena. Nová slečna Forciblová měla bílé šaty a v dlouhých žlutých vlasech měla květiny.

Koralina se vtiskla hluboko do sedadla.

Slečna Spinková zašla za scénu a zvuk trubek zakvílel, jak si gramofonová jehla vyorávala cestu přes desku. Pak hudba zmlkla.

"Tohle je můj nejoblíbenější kousek," zašeptal pes na vedlejším sedadle.

Druhá slečna Forciblová vyndala z krabice na okraji jeviště nůž. "Je to snad dýka, na co upírám zrak?" zeptala se.

"Anóó!" křičel všichni pejsci. "Je! Je!"

Slečna Forciblová se koketně uklonila a všichni psi se znovu roztleskali. Koralina se tentokrát nenamáhala.

Slečna Spinková se vrátila. Plácla se po stehně a všichni psi zaštěkali.

"A nyní," zvolala slečna Spinková, "mám to potěšení oznámit vám, že s Miriam předvedeme nový a vzrušující doplněk naší divadelní přehlídky. Vidím snad tamhle dobrovolníka?"

Psík vedle Koraliny ji šťouchl přední packou. "Dívá se na tebe," sykl.

Koralina vstala a vyšla po dřevěných schůdcích na jeviště.

"Mohu požádat o potlesk pro naši mladičkou dobrovolnici?" otázala se slečna Spinková. Psi štěkali a kňučeli a bušili ohony do sametových sedadel.

"Tak, Koralino, jakpak se jmenuješ?" řekla slečna Spinková.

"Koralina," odpověděla.

"A my se neznáme, že?"

Koralina se podívala na hubenou mladou ženu s černýma knoflíkovýma očima a pomalu zavrtěla hlavou.

"Tak," řekla ta druhá slečna Spinková. "Hezky se postav semhle." Dovedla Koralinu k široké desce na jedné straně pódia a položila jí na hlavu nafouknutý balónek.

Slečna Spinková přešla ke slečně Forciblové. Zavázala jí knoflíkové oči černým šátkem a vložila jí do ruky nůž. Pak ji třikrát nebo čtyřikrát zatočila a nasměrovala ji čelem ke Koralině. Koralina zadržela dech a sevřela pěsti, až jí prsty bolely.

Slečna Forciblová mrštila nůž do balónku. Ten s bouchnutím praskl a nůž se zabodl do desky těsně nad Koralininou hlavou, až hlasitě drnčel. Koralina vydechla.

Psi šileli.

Slečna Spinková podala Koralině krabičku čokoládových bonbónů a pochválila ji, že je skvělé děvče. Koralina se vrátila na své místo.

"Byla jsi vážně dobrá," řekl ten psík na vedlejším sedadle.

"Děkuji."

Slečna Forciblová a slečna Spinková začaly žonglovat velkými dřevěnými kužely. Koralina otevřela bonboniéru. Psík se na bonbóny toužebně díval.

"Smím ti nabídnout?" zeptala se ho.

"To jsi moc hodná," zašeptal. "Jenom ne karamelové, z těch slintám."

"Myslela jsem, že čokoláda psům nedělá dobře," vzpomněla si Koralina na cosi, co jí řekla slečna Forciblová.

"Možná tam, odkud jsi přišla," zašeptal psík. "Tady u nás jíme jedině čokoládu."

Ve tmě Koralina na bonbóny neviděla, nepoznala, který jaký je. Zkusmo do jednoho kousla. Ukázalo se, že je kokosový. Koralina kokosové nerada, tak jej dala psovi.

"Děkuji," zaradoval se.

"Prosím."

Slečny Spinková a Forciblová na jevišti něco předváděly. Slečna Forciblová seděla na žebříku a slečna Spinková stála dole.

"Jméno. Copak je po jméně?" deklamovala slečna Forciblová. "Co růží zvou, i zváno jinak vonělo by stejně."

"Máš ještě bonbóny?" zeptal se pes.

Koralina mu dala další bonbón.

"Jménem ti říci nedokáži, kdože jsem," říkala pod žebříkem slečna Spinková slečně Forciblové.

"Už brzy to skončí," šeptal pes. "Pak budou tancovat lidové tance."

"Jak dlouho to trvá?" zeptala se Koralina. "To divadlo?"

"Pořád," vysvětlil jí pes. "Nemá to konec."

"Na," podala mu Koralina bonboniéru. "Nech si je."

"Děkuji," řekl pes. Koralina vstala.

"Brzy nashledanou," šeptal za ní pes.

"Sbohem," řekla Koralina. Vyšla z divadla a vrátila se do zahrady. Světlo venku ji úplně oslepovalo.

Její druzí rodiče ji čekali na zahradě. Stáli vedle sebe a usmívali se.

"Jak ses měla?" zeptala se jí druhá matka.

"Bylo to zajímavé," odpověděla.

Společně šli nahoru do Koralinina druhého domu. Druhá matka ji hladila dlouhými bílými prsty po vlasech. Koralina se odtáhla. "Tohle nedělej," řekla jí.

Druhá matka stáhla ruku.

"Tak co?" zeptal se druhý otec. "Líbí se ti tady?"

"Docela," odpověděla. "Je to mnohem zajímavější než doma."

Vešli dovnitř.

"Jsem ráda, že se ti tu líbí," radovala se druhá matka. "Protože bychom byli rádi, abys to tady považovala za svůj domov. Můžeš tu zůstat už napořád. Jestli chceš."

"Hmm," zamručela Koralina. Vstrčila ruku do kapsy a zamyslela se nad tím. Nahmatala při tom ten kamínek, co jí daly opravdové slečny Spinková a Forciblová, ten s dírkou uprostřed.

"Jestli tu chceš zůstat," řekl druhý otec, "je tu jedna maličkost, kterou budeme muset udělat, abys tu s námi mohla zůstat navždy."

Šli do kuchyně. Na porcelánovém talířku tam na stole ležela cívka černých nití, dlouhá stříbrná jehla a vedle nich dva velké černé knoflíky.

"Myslím, že ne," řekla Koralina.

"Ale my chceme. Chceme, abys tu zůstala," přesvědčovala ji druhá matka. "Je to úplně jednoduché." "Nebude to bolet," sliboval druhý otec. Koralina dobře věděla, že když vám dospělí říkají, že něco nebude bolet, vždycky to bolí. Zavrtěla hlavou.

Její nová matka se zářivě usmála a vlasy se jí kolem hlavy vznášely jako rostliny v moři. "Chceme pro tebe jen to nejlepší," ujišťovala ji.

Položila jí ruku na rameno. Koralina couvla. "Odcházím," rozhodla se. Dala ruce do kapes a sevřela v prstech kamínek s dírkou.

Matčina ruka jí seběhla s ramene jako vyplašený pavouk. "Když opravdu chceš," řekla.

"Chci."

"Jistě se zase brzy setkáme," řekl její druhý otec. "Až se sem vrátíš."

"Hmm," odpověděla na to Koralina. "A pak budeme všichni pohromadě jako jedna velká šťastná rodina," těšila se druhá matka. "Na věky věků."

Koralina vycouvala z kuchyně. Otočila se, běžela do salónu a prudce otevřela dveře v rohu. Za nimi nebyla žádná cihlová zeď, ani chodba jejich bytu - jen tma, černočerná podzemní tma. Zdálo se, že by se věci v ní mohly pohybovat. Koralina se zarazila. Ohlédla se. Její druhý otec a druhá matka se drželi za ruce a šli pomalu za ní. Dívali se na ni svými knoflíkovými očima. Aspoň jí připadalo, že se na ni dívají. Nebyla si jistá.

Druhá matka natáhla volnou ruku a kynula jí něžně jedním dlouhým bílým prstem. Bledé rty formulovaly slova: "Vrať se brzy," i když nahlas je nevyslovila.

Koralina se zhluboka nadechla a vykročila do tmy, ve které šeptaly podivné hlasy a kvílely vzdálené větry. Byla si naprosto jistá, že ve tmě za ní cosi je: cosi velice starého a velice pomalého. Srdce jí tak divoce a hlasitě tlouklo, až se bála, že jí vyskočí z hrudi. Zavřela před tou tmou oči.

Nakonec do něčeho narazila a vylekaně oči otevřela. Vrazila do křesla doma v salónu.

Rám dveří za ní byl vyzděný neomítanými červenými cihlami.

Byla doma.

V.

Koralina zamkla dveře v rohu salónu tím studeným černým klíčem.

Šla do kuchyně a vylezla na židli. Snažila se vrátit svazek klíčů zpátky na rám dveří. Pokusila se o to čtyřikrát nebo pětkrát, než byla nucena uznat, že na to není dost velká. Nakonec je položila na skříňku vedle dveří.

Maminka pořád ještě nebyla z nákupu doma.

Koralina otevřela mrazničku a z dolní přihrádky vyndala šišku zmrzlého chleba. Udělala si toast s džemem a burákovou pomazánkou. Zapila, to sklenicí vody.

Pak čekala, až se rodiče vrátí.

Když se začalo stmívat, ohřála si v mikrovlnce mraženou pizzu.

Potom se dívala na televizi. Uvažovala, proč si dospělí nechávají všechny dobré programy, se vším tím střelením a křikem a honičkami, jen pro sebe.

Po chvíli začala zívát. Svlékla se, vyčistila si zuby a uložila se k spánku.

Ráno běžela do ložnice rodičů, ale jejich postel byla ustlaná a nikde nikdo nebyl. Na snídani si vzala špagety z plechovky.

Na oběd měla tabulku čokolády na vaření a jablko. To jablko bylo žluté a trochu sevrklé, ale bylo sladké a dobré.

O svačině šla navštívit slečny Spinkovou a Forciblovou. Dostala tři sušenky, sklenici citronády a šálek slabého čaje.

Ta citronáda byla skutečně zajímavá. Nechutnala vůbec jako multivitamin. Chutnala jasně zeleně a mírně chemicky.

Byla hrozně dobrá. Škoda, že takovou limonádu nemají doma.

"Jak se mají tvá maminka a tatínek?" zeptala se slečna Spinková.

"Jsou ztraceni. Neviděla jsem je od včerejška. Jsem doma sama. Myslím, že je ze mě rodina s osamělým dítětem."

"Vyřiď mamince, že jsme našly ty výstřižky z glasgowských novin, o kterých jsme jí povídaly. Připadalo nám, že ji velice zajímaly, když se o nich Miriam zmínila."

"Zmizela za záhadných okolností," opakovala Koralina. "A mám dojem, že otec taky."

"Mrzí mě to, ale zítra nebudeme celý den doma, Karolinko," omlouvala se slečna Forciblová. "Jedeme na návštěvu k Aprilině neteři do Royal Tunbridge Wells."

Ukázaly jí album fotografií, na nichž byla neteř slečny Spinkové, a pak šla Koralina domů.

Otevřela pokladničku a zašla do supermarketu. Koupila dvě velké láhve citronády, čokoládový dort a nový sáček jablek. Vrátila se domů a snědla to na večeři.

Vyčistila si zuby a šla do otcovy pracovny. Probudila počítač a napsala povídku.

KORALININA POVÍDKA.

BYLA JEDNOU JEDNA HOLČÍČKA JMENOVALA SE JABLKO. HODNĚ TANCOVÁVALA. TANCOVALA A TANCOVALA AŽ SE JÍ NOSKY PROMĚNILI V PÁRKI KONEC.

Příběh vytiskla a vypnula počítač. Pak přikreslila pod slova na papíru obrázek tančící holčičky.

Napustila si vanu se spoustou bublinek a ty bublinky přetékały přes okraj a rozbíhaly se po celé koupelně. Usušila sebe i podlahu, jak to jen šlo, a vlezla si do postele.

Probudila se uprostřed noci. Šla se podívat do ložnice rodičů, ale postel byla ustlaná a prázdná. Zelená čísla na digitálním budíku svítila 3:12.

Uprostřed noci, úplně sama, se Koralina rozplakala. Její vzlyky byly jediným zvukem v prázdném bytě.

Vyšplhala se do postele rodičů a za chvíli usnula.

Probudily ji studené tlapky, které ji plácaly po tváři. Otevřela oči. Hleděla do velkých zelených očí kočky.

"Ahoj," řekla Koralina. "Jak ses sem dostala?"

Kočka neodpověděla. Koralina vstala z postele. Měla na sobě dlouhé tričko a kalhoty od pyžama. "Přišla jsi mi něco říct?"

Kočka zívla a oči jí při tom zeleně blýskaly.

"Víš, kde jsou mamka s tatškou?"

Kočka na ni pomalu mrkla.

"Znamená to ano?"

Kočka znovu mrkla. Koralina došla k závěru, že to skutečně bylo ano. "Vezmeš mě za nimi?"

Kočka na ni upřeně hleděla. Pak vyšla do předsíně. Následovala ji. Kočka přešla celou chodbu a zastavila se úplně na konci, kde viselo dlouhé zrcadlo. Kdysi to bývalo zrcadlo na vnitřních dveřích šatníku. Viselo na chodbě, už když se přistěhovali, a i když maminka občas mluvila o tom, že ho vymění za novější, nikdy k tomu nedošlo.

Koralina otočila vypínačem.

V zrcadle se ukázala chodba za ní; to se dalo čekat. Ale odráželi se v něm i její rodiče. Stáli jaksi rozpačitě v odrazu chodby. Vypadali smutní a osamělí. Jak je tak Koralina pozorovala, zamávala jí, pomalu, ochablýma rukama. Tatínek držel maminku kolem ramen.

Upřeně se na ni ze zrcadla dívali. Tatínek otevřel ústa a cosi řekl, ale nebylo to slyšet. Maminka dýchlá na zadní stranu zrcadla a rychle, než se mlha ztratí, napsala ukazováčkem:

Mlha na zrcadle se rozplynula a rozplynuli se i rodiče. Nyní se v zrcadle odrážela už jen chodba, Koralina a kočka.

"Kde jsou?" zeptala se jí. Kočka neodpověděla, ale Koralina si dovedla představit její hlas, suchý jako mrtvá moucha na okenním parapetu uprostřed ziny. Říkal No, kde by tak asi podle tebe mohli být?

"Oni se nevrátí, že?" zeptala se Koralina. "Ne bez cizí pomoci."

Kočka mrkla. Koralina to brala jako ano.

"Dobře. Takže nám nezbyvá nic jiného než jednat."

Zašla do tatínkovy pracovny, otevřela telefonní seznam a zavolala místní policejní stanici.

"Policie," ozval se hluboký mužský hlas.

"Dobrý den," pozdravila. "Jmenuji se Koralina Jonesová."

"Nemáš už být dávno v posteli, mladá dámo?"

"Asi ano," připustila Koralina, která se nehodlala nechat vyvést z míry, "ale volám, abych ohlásila zločin."

"A jaký zločin by to měl být?"

"Únos. Mí rodiče byli ukradeni do světa za zrcadlem v naší předsíni."

"A víš, kdo je ukradl?" zeptal se policista. Koralina v jeho hlase slyšela pobavený tón a ze všech sil se snažila mluvit, jak by asi v dané situaci mluvil dospělý, aby ji bral vážně.

"Myslím, že je má oba ve svých spárech moje druhá matka. Možná si je chce nechat a přišít jim na oči černé knoflíky, nebo je drží jen proto, aby mě nalákala do svých spárů. To nevím jistě."

"Aha. Zločinné sevření jejich ďábelských spárů, je to tak?" řekl. "Mm. Víte, co navrhuji, slečno Jonesová?"

"Ne. Co?"

"Popros maminku, aby ti udělala pořádný hrnek horké čokolády a hezky tě vzala do náručí. Na ošklivé sny není nic lepšího než horká čokoláda a pořádné pomazlení. A kdyby ti chtěla nadávat, že ji takhle v noci budíš, pěkně ji řekni, že to přikázal policista." Měl hluboký, uklidňující hlas.

Koralinu neuklidnil.

"Až ji uvidím, vyřídím jí to," řekla. Položila telefon.

Černá kočka, která si během celého rozhovoru na podlaze čistila kožišek, se nyní zvedla a zamířila zpátky do předsíně. Koralina zašla do svého pokojíku, oblékla si modrý župan a obula si bačkory. Sehnula se pod dřež pro baterku. Našla ji, ale baterie už byly skoro vybité. Svítila slabounkým oranžovým světlem. Položila ji zpátky a našla krabici bílých voskových svíček, které tam schovávali, kdyby nešla elektrika. Nasadila jednu do svícnu a do každé kapsy si nacpala jedno jablko. Vzala svazek klíčů a stáhla z něho ten starý černý.

Vešla do salónu a podívala se na dveře v rohu. Měla pocit, že se dveře na ni také dívají, což je hloupost, a věděla, že v jakémsi hlubším smyslu je to pravda.

Vrátila se do pokojíku a přehrabala kapsy džínů. Našla kamínek s dírkou a vstrčila si ho do kapsy županu.

Zápalkou rozžala svíčku a sledovala, jak prská a pak se rozhořívá. Potom uchopila černý klíč. Studil ji v dlani. Vsunula jej do klíčové dírky, ale neotočila jím.

"Když jsem byla malá," světila se kočce, "když jsme bydleli v našem starém domě, dávno, moc dávno, vzal mě táta na procházku na skládku mezi naším domem a obchody.

Nebylo to zrovna nejlepší místo na procházky, to ne. Byly tam všechny věci, co lidé vyhodili - staré sporáky a rozbité nádobí a panenky bez nohou a bez rukou a prázdné plechovky a rozbité láhve. Naši mě nutili slíbit, že tam nikdy nepůjdu na průzkum, protože tam je spousta ostrých věcí a tetanus a tak.

Ale já jsem jim pořád a pořád tvrdila, že to tam chci probádat. A tak jednoho dne si táta natáhl holínky a rukavice a na mě navlékl svetr a džínsy a taky vysoké holínky a šli jsme na procházku.

Chodili jsme tam nejmíň dvacet minut. Sešli jsme dolů z kopce, na dno údolíčka, kde tekla potok, když najednou táta řekl: „Koralino - utíkej. Nahoru na kopec. Rychle!“ Řekl to nějak stísněně, naléhavě, tak jsem běžela. Utíkala jsem nahoru do kopce. Na zadní straně paže mě cosi zabořilo, ale běžela jsem pořád dál.

Když jsem se dostala na vrcholek kopce, slyšela jsem, jak kdosi supí vzhůru za mnou. Byl to táta, hnal se jako nosorožec. Když mě dohonil, chytil mě do náručí a překulil se se mnou na druhou stranu kopce.

A tam jsme se zastavili a funěli jsme a lapali po dechu. Po chvíli jsme nahlédli zpátky do rokliny.

Vzduch byl plný žlutých vos. Nejspíš jsme šlápli na vosí hnízdo ve ztrouchnivělé větvi. A zatímco já jsem běžela pryč, táta tam zůstal a nechal se píchat, aby mi dal čas utéct. Jak šplhal za mnou, spadly mu brýle.

Já jsem dostala jediné žihadlo do paže. On jich měl třicet devět, po celém těle. Spočítali jsme je, když se pak doma koupal."

Černá kočka si začala mýt obličej a fousky způsobem, který naznačoval, že ji vyprávění nudí. Koralina se sehnula a pohladila ji po zádech a po krku. Kočka se zvedla, poodešla několik kroků, až byla z jejího dosahu, opět si sedla a hleděla na ni.

"Takže," pokračovala Koralina, "později to odpoledne se táta vrátil zpátky na to smetiště, pro ty brýle. Říkal, že kdyby to nechal do dalšího dne, nemusel by si vzpomenout, kde mu spadly."

A brzy byl zpátky doma i s brýlemi. Řekl, že když tam stál a vosy ho štípaly a působily mu bolest a on se díval za mnou, jak utíkám, vůbec se nebál. Protože věděl, že mi musí dát dost času, abych se dostala pryč, jinak by se ty vosy pustily za námi oběma."

Otočila klíčem. Hlasitě to cvaklo.

Dveře se rozlétly.

Za nimi nebyla cihlová zeď, jen tma. Z chodby vanul studený vítr.

Koralina stála před černým otvorem.

"A taky řekl, že to od něho nebylo statečné, když to udělal, když tam stál a nechal se štípat," povídala dál kočce.

"Nebylo to statečné, protože se nebál: bylo to to jediné, co mohl udělat. Ale když tam šel zpátky pro své brýle, když věděl, že tam jsou vosy, tenkrát se opravdu bál. To bylo statečné."

Udělala první krok do temné chodby.

Cítila prach a vlhkost a zatuchlinu.

Kočka cupitala vedle ní.

"A proč to tak bylo?" zeptala se kočka, i když se tvářila, že ji to vůbec nezajímá.

"Protože," vysvětlila jí Koralina, "když se bojíš, a přece uděláš to, čeho se bojíš, to je statečnost."

Svíčka vrhala na zeď obrovské třepetavé stíny. Slyšela, jak se ve tmě cosi pohybuje - vedle ní, nebo někde po straně, nebyla si jistá. Ať to bylo cokoli, připadalo jí, že to s ní drží krok.

"A proto jdeš zpátky do jejího světa?" chtěla vědět kočka. "Protože tě tvůj otec zachránil před vosami?"

"Nebud' hloupá. Jdu tam pro ně, protože jsou to moji rodiče. Kdyby si oni všimli, že jsem se ztratila, určitě by to pro mě udělali taky. Víš, že už zase mluvíš?"

"Mám já ale štěstí, že mám na cestách tak moudrou a inteligentní společníci." Mluvila pořád sarkasticky, ale kožíšek měla naježený a ocas vysoko zdvižený.

Koralina se chystala říct něco jako promiň nebo nebyla ta chodba posledně o moc kratší? když svíčka zhasla tak náhle, jako by ji někdo sfoukl.

Ozvalo se škrábání a dupot a Koralina cítila, jak jí srdce tluče o žebra. Zašmátrala jednou rukou... a cítila, jak se jí něco jemného, jako pavučina, otřelo o ruce a obličej.

Na konci chodby se rozsvítilo elektrické světlo. Po té tmě ji přímo oslepilo. V tom světle stála kousek před Koralinou silueta ženy.

"Koralino? Miláčku?" zvolala.

"Mami!" vykřikla Koralina a rozběhla se k ní plná úlevy a radosti.

"Miláčku," opakovala ta žena. "Proč jen jsi ode mne utekla?"

Koralina už byla příliš blízko, nedokázala se zastavit a cítila, jak ji ruce její druhé matky objímají. Strnule stála a chvěla se, když ji druhá matka svírala.

"Kde jsou moji rodiče?"

"Tady jsme," ujistila ji druhá matka hlasem skoro k nerozeznání od hlasu její skutečné matky. "Jsme tady. Budeme tě milovat a hrát si s tebou a krmit tě a dělat všechno pro to, aby ses měla báječně."

Koralina se odtáhla a druhá matka ji neochotně pustila.

Druhý otec, který do té chvíle seděl na židli v předsiní, vstal a usmál se. "Pojď do kuchyně. Připravím něco k zakousnutí. A určitě se chceš něčeho napít - co bys řekla třeba horké čokoládě?"

Koralina šla dlouhou chodbou až k zrcadlu na konci. Viděla v něm jen holčičku v županu a bačkůrkách. Vypadala, jako by před nedávným plakala, ale měla opravdové oči, ne černé knoflíky, a v ruce svírala svícen s vyhořelou svíčkou.

Hleděla na dívku v zrcadle a dívka v zrcadle hleděla na ni.

Budu statečná, slibovala si Koralina. Ne, jsem statečná,

Položila svícen na podlahu a otočila se. Její druhá matka a druhý otec se na ni hladově dívali.

"Nepotřebuji nic k jídlu," řekla. "Mám jablko. Vidíte?" A vytáhla z kapsy županu jablko a zakousla se do něho s chutí a nadšením, které ve skutečnosti necítila.

Druhý otec se zatvářil zklamaně. Druhá matka se usmála a předvedla přitom dvě řady zubů; každý zub byl o kousíček delší, než měl být. Ve světle předsině se jí knoflíkové oči leskly a blýskaly.

"Nebojím se vás," řekla Koralina, i když se jich bála velice. "Chci zpět svoje rodiče."

Připadalo jí, že se svět na okrajích trošinku rozostřil.

"Co jsem tak asi mohla udělat se tvými starými rodiči? Pokud tě opustili, Koralino, muselo to být proto, že už jsi je nudila, nebo unavovala. To mě nikdy nudit nebudeš a já tě nikdy neopustím. Tady u mne budeš vždycky v bezpečí."

Černé, jakoby mokré vlasy se jí vznášely kolem hlavy jako tykadla nějakého stvoření z hlubin oceánu.

"Nenudila jsem je," bránila se Koralina. "Lžeš. Ukradli jste je."

"Hloupá, hloupoučká Koralino. Mají se fajn, tam, kde jsou."

Koralina nevraživě hleděla na druhou matku.

"Dokážu ti to," řekla druhá matka a přejela dlouhými bílými prsty po zrcadle. Zamžilo se, jako kdyby na ně dýchl drak, ale mlha rychle zmizela.

V zrcadle už byl den. Koralina se dívala chodbou až k hlavním dveřím. Dveře se zvenku otevířely a maminka s tátou vešli dovnitř. Nesli kufrы.

"Byla to báječná dovolená," říkal zrovna tatínek.

"Je báječné už nemít Koralinu," šťastně se usmívala maminka. "Teď můžeme dělat všechno, co jsme vždycky chtěli, jako

třeba jezdit do ciziny. Dřív jsme nemohli, protože jsme se museli starat o holčičku."

Tatínek pokračoval: "Mě hlavně těší, že její druhá maminka se o ni bude starat mnohem líp, než jsme kdy dokázali my." Zrcadlo se zamžilo a zakalilo a zase se v něm odrážela jen noc.

"Vidíš?"

"Ne," trvala na svém Koralina. "Nevidím. A vůbec tomu nevěřím."

Doufala, že to, co právě spatřila, není opravdové, ale nebyla si zdaleka tak jistá, jak to tvrdila. Kdesi uvnitř v ní hlodala malinká pochybnost, jako červík v jádřinci jablka. Pak vzhledla a uviděla výraz v obličeji druhé matky: záblesk nefalšovaného hněvu, který jí přelétl po tváři jako blesk po letní obloze. Od toho okamžiku si byla jistá, že to, co viděla v zrcadle, byl pouhý přelud.

Posadila se na pohovku a jedla jablko.

"Prosím tě, nedělej potíže," začala zase druhá matka. Vešla do salónu a dvakrát tleskla. Ozval se šustivý zvuk a objevila se černá krysa. Hleděla vzhůru na ženu. "Přines mi klíč," rozkázala druhá matka.

Krysa zaštěbetala a rozběhla se otevřenými dveřmi, které vedly do Koralinina vlastního bytu.

Za okamžik se vrátila a vlekla za sebou klíč.

"Proč nemáte svůj klíč na téhle straně?" zajímalo Koralinu.

"Existuje jen jeden klíč. Jenom jedny dveře," vysvětlil jí druhý otec.

"Pst, ani muk," okřikla ho druhá matka. "Nesmíš trápit Koralininu hlavičku takovými malichernostmi." Vstrčila klíč do zámku a otočila jím. Zámek šel ztuhla, ale nakonec se přece jen otočil.

Pustila klíč do kapsy u zástěry.

Venku začala obloha blednout do svítivé šedi.

"Jestli si tedy nechceš zakousnout něco na noc," řekla druhá matka, "pořád se ještě potřebujeme vyspat do krásy. Já jdu zpátky do postele, Koralino. Vře ti doporučuji, udělej totéž."

Dlouhými bílými prsty sevřela ramena druhého otce a odvedla ho z pokoje.

Koralina přešla ke dveřím v zadním rohu salónu. Zatahala za ně, ale byly pevně zamčené. Dveře do ložnice druhých rodičů byly teď také zavřené.

Byla opravdu unavená, ale v ložnici spát nechtěla. Vůbec nechtěla spát pod jednou střešou s druhou matkou.

Hlavní dveře nebyly zamčené. Koralina vyšla ven do svítání a sešla po kamenném schodišti. Sedla si na poslední schod. Studil.

Něco chlupatého a nadýchaného se o ni otřelo hladkým, vtíravým pohybem. Koralina vyskočila, ale vydechla úlevou, když viděla, kdo to je.

"Aha. To jsi ty," řekla černé kočce.

"Vidíš, nebylo zas tak těžké mě poznat, že? I beze jména."

"No, ale co kdybych tě chtěla zavolat?"

Kočka nakrčila čumák a zatvářila se téměř pohrdavě. "Volání na kočky," řekla mrazivě, "je naprosto nesmyslná činnost. Je to, jako bys chtěla volat na tornádo."

"Co když bude čas obědovat? Nechtěla bys, abych tě přivolala?"

"Přirozeně," přisvědčila kočka. "Ale docela postačí prostě ,oběd!'. Vidíš? Jména nejsou nutná."

"Proč mě chce?" zeptala se Koralina kočky. "Proč chce, abych tady s ní zůstala?"

"Chce něco, co by mohla milovat, aspoň myslím. Něco, co není ona. Taky by mohla chtít něco k snědku. U takových, jako je ona, nikdy nevíš."

"Můžeš mi nějak poradit?"

Kočka vypadala, jako by se opět chystala říct něco sarkastického. Pak zastříhala vousky a řekla: "Vyzvi ji na souboj. Nezaručím ti, že bude hrát poctivě, ale takoví jako ona milují hry a souboje."

"Co je vlastně zač?"

Ale kočka neodpověděla, jen se slastně protáhla a kráčela pryč. Po několika krocích se zastavila, otočila se a řekla: "Na tvém místě bych šla dovnitř. Trochu se vyspi. Čeká tě dlouhý den."

A byla pryč. Koralina se rozhodla, že ji poslechne. Vplížila se do domu, podél zavřené ložnice, v níž její druhý otec a druhá matka... co? uvažovala. Spí? Čekají? A pak ji napadlo, že kdyby snad otevřela dveře ložnice, zjistila by, že je prázdná, nebo přesněji, že je to prázdná místnost a zůstane prázdná až do okamžiku, kdy Koralina dveře otevře.

Od té chvíle jí to připadalo jaksi snadnější. Vešla do růžovo-zelené karikatury svého pokojíku. Zavřela dveře a dostrkala před ně bednu s hračkami - ne že by to dokázalo někoho zadržet, ale hluk, který by vznikl, kdyby někdo chtěl dveře otevřít, by ji vzbudil. Aspoň doufala.

Hračky v bedně dosud většinou spaly. Když bednu posunovala, probouzely se a něco mumlaly, ale pak znovu usnuly. Koralina nahlédla pod postel, jestli tam nejsou krysy, ale nic tam nebylo. Svlékla si župan, vklouzla do postele a usnula tak rychle, že ani nestačila domyslet, co asi kočka myslela tím soubojem.

VI.

Probudilo ji dopolední slunce, které jí svítilo přímo do obličeje.

V prvním okamžiku nevěděla, kde je. A nejen to, nebyla si ani úplně jistá, kdo je. Je až k nevíře, jak moc může být to, co jsme, svázáno s postelí, v nichž se ráno probouzíme. A je šokující, jak snadno ztrácíme o sobě jistotu.

Koralina někdy zapomínala, kdo je, když se zasnila a představovala si, že bádá v Antarktidě, v amazonských deštných pralesích nebo v temné Africe. Teprve když jí někdo poklepal na rameno a oslovil ji jménem, vracela se z nejvzdálenějších dálek a ve zlomku vteřiny si musela uvědomit, kdo je, jak se jmenuje, a vůbec, že tam je.

Teď právě jí na obličej svítí slunce a ona byla Koralina Jonesová. Ano. A pak jí růžovost a zelenost pokojíku, v němž

ležela, a šustění velkého malovaného papírového motýla poletujícího pod stropem oznámily, kde se probudila. Sklouzla z postele. Nemůže ve dne pobíhat v županu, pyžamu a bačkorách, to věděla - i kdyby to znamenalo, že si musí obléct věci druhé Koraliny. (Existuje nějaká druhá Koralina? Ne, uvědomila si, neexistuje. Je jenom ona.) Ve skříňce však nebyly žádné normální šaty. Všechny jí připadaly spíš jako maškarní kostýmy nebo (myslela si) jako šaty, které by moc chtěla mít ve své skříni doma: byl tam ošuntělý kostým čarodějnice, záplatovaný kostým strašáka do zelí, oblečení válečníka z daleké budoucnosti se svítícími diodami, které blikaly a třpytily se; svůdné večerní šaty celé posíté peříčky a zrcátky. Nakonec, úplně dole v zásuvce, našla černé džíny jako vyrobené ze sametové noci a šedý svetr barvy hustého kouře. Ve vlně svetru slabounce blikotaly maličké hvězdičky.

Natáhla si kalhoty a svetr. Pak si obula jasně oranžové holínky, které našla na dně skříňky. Z kapsy županu vytáhla poslední jablko a ve stejné kapse nahmatala i ten kamínek s dírkou.

Schovala kamínek do kapsy džínů a připadalo jí, že se jí v hlavě trochu vyjasnilo. Jako kdyby vyšla z nějaké mlhy.

Šla do kuchyně, ale nikdo tam nebyl.

Přesto si byla jistá, že v bytě není sama. Prošla chodbou ke dveřím pracovny druhého otce a zjistila, že tam otec je.

"Kde je druhá matka?" zeptala se ho. Seděl u stolu, který vypadal úplně stejně jako stůl jejího tatínka, ale vůbec nic nedělal, dokonce ani nečetl zahradkářské katalogy, jak to dělal její táta, když jen předstíral, že pracuje.

"Venku. Spravuje dveře. Máme trochu problémy s nepříjemnou havětí." Zdálo se, že má radost, že si má s kým povídat.

"S krysy?"

"Ne, krysy jsou naši přátelé. Tohle je jiný druh. Velký černý tvor se zdviženým ocasem."

"Myslíš kočku?"

"To je ono."

Dnes vypadal méně jako její opravdový otec. Obličej měl jaksi nevýrazný - jako když začne kynout těsto na koláče a všechny hrbolky a praskliny a důlky se vyhladí.

"Vlastně s tebou nesmím mluvit, když tady není," zašeptal. "Ale neboj se. Nebude pryč často. Já ti budu předvádět naši pohostinnost, takže se vůbec nebudeš chtít vrátit zpátky." Zavřel ústa a složil ruce do klína.

"Tak co mám dělat teď?" zeptala se Koralina.

Druhý otec si položil prst na rty. Ticho.

"Když se se mnou odmítáš bavit, jdu na průzkum."

"Nemá to smysl," řekl druhý otec. "Nic jiného než tohle není. Víc neudělala: dům, zahradu a lidi v domě. Udělala to a čekala." Pak upadl do rozpaků a zase si dal prst přes ústa, jako by už byl řekl příliš mnoho.

Koralina vyšla z pracovny. Vklouzla do salónu, šla k těm starým dveřím, vzala za kliku a tahala, šhubala a trásla jimi. Ne, byly pevně zamčené a klíč měla druhá matka.

Rozhlédla se po pokoji. Byl hrozně známý - a asi právě proto z něj měla tak divný pocit. Všechno bylo přesně takové, jak si to pamatovala: byl tam všechnen babiččin nábytek i s tou zvláštní vůní, na stěně visela olejomalba mísy s ovocem (vinný hrozen, dvě švestky, broskev a jablko), byl tam i nízký dřevěný stůl s nohama ve tvaru lvích tlap a prázdný krb, co jako by vysával z pokoje teplo.

Ale bylo tam ještě cosi, na co si z jejich salónu doma nepamatovala. Na krbové římse stála skleněná koule - těžítka.

Přešla ke krbu, natáhla se na špičkách a sundala ji. Byla to taková ta koule, co v ní sněží, a byli v ní dva malí lidičkové.

Koralina s ní zatřepala a pozorovala, jak se stříbrné sněhové vločky třpytí a snáší se vodou dolů.

Pak těžítka vrátila na římsu a vydala se hledat své skutečné rodiče a cestu domů.

Vyšla z bytu. Prošla kolem blikajících dveří, za nimiž ty druhé slečny Spinková a Forciblová bez konce předváděly své představení, a zamířila do hájku.

Tam, odkud Koralina pocházela, stačilo projít skupinkou stromů a před vámi byla jen louka a starý tenisový kurt. Tady se lesík táhl mnohem dál, a čím hlouběji jste šli, tím byly stromy jednodušší a mň stromům podobné.

Velice brzy vypadaly spíš jen jako přibližná představa stromu: šedohnědý kmén dole a nad tím zelenavá houba čehosi, co snad mělo být listoví.

Koralina uvažovala, jestli je to proto, že druhá matka nemá stromy ráda, nebo tenhle kousek odbyla, protože nepředpokládala, že někdo půjde tak hluboko.

Šla dál a dál.

A pak začala ta mlha.

Nebyla mokrá jako normální mlha nebo opar. Nebyla studená a nebyla teplá. Koralině připadalo, že vchází do ničeho.

Jsem průzkumník, říkala si v duchu. A musím znát co nejvíc cest, abych se odtud dostala. Proto musím jít dál.

Svět, jímž procházela, byl bledá nicota, jako nepopsaný list papíru nebo obrovský prázdný bílý pokoj. Neměl teplotu, neměl vůni, neměl strukturu a neměl chuť.

To rozhodně není mlha, pomyslela si Koralina, i když nevěděla, co to je. Na okamžik ji dokonce napadlo, že snad oslepla. Ale ne, sebe viděla úplně dokonale. Jenže pod nohama nebyla hlína, nic, jen mlhavá, mléčná bělost.

"Mohla bys mi laskavě říct, co vlastně děláš?" ozval se jakýsi tvar stranou od ní.

Chvilí trvalo, než na tu věc dokázala správně zaostřit: nejdřív myslela, že by to mohl být nějaký druh lva kus dál, pak ji napadla myš někde velice blízko. Nakonec poznala, co to je.

"Jsem na průzkumu," vysvětlila kočce.

Nevypadala jako šťastná kočka - chlupy se jí ježily, oči měla široce otevřené a ohon měla stažený mezi nohama.

"Špatné místo," pravila kočka. "Pokud tomu chceš říkat místo, což já rozhodně nechci. Co tu děláš?"

"Prozkoumávám."

"Tady nic nenajdeš. Je to vnějšek, ta strana místa, kterou byla líná vytvořit."

"Kdo ona?"

"Ta, co tvrdí, že je tvoje druhá matka," odpověděla kočka.

"A co je doopravdy?"

Kočka neodpověděla, mlčky tápala bledou mlhou vedle Koraliny.

Vpředu se začal vynořovat nějaký tvar, cosi vysokého a impozantního a temného.

"Spletla ses!" řekla kočce. "Něco tady je."

Brzy potom to získalo určitější obrysy: byl to tmavý dům, který se před nimi vynořil z beztvaré běli.

"Ale to je-" vyhrkla Koralina.

"Ten dům, ze kterého jsi právě vyšla," souhlasila kočka. "Přesně."

"Třeba jsem se v mlze nějak zamotala."

Kočka zatočila konec ocasu do otazníku a naklonila hlavu na stranu. "Ty možná, já určitě ne. To se pleteš."

"Ale jak můžeš od něčeho odejít, a přece k tomu přijít?"

"Jednoduše. Představ si, jak někdo jde kolem světa. Odněkud vyjdeš a skončíš zpátky u toho."

"Pěkně malý svět," pokrčila rameny Koralina.

"Pro ni je velký dost," ujistila ji kočka. "Pavučina musí být jen tak velká, aby se do ní chytila moucha."

Koralině přeběhl po zádech mráz,

"On říkal, že ona spravuje všechny branky a dveře, abys nemohla dovnitř," svěřila kočce.

"Zkusit to může." Na kočku to neudělalo žádný dojem. "To klidně. Jen ať to zkusí." Stály pod skupinou stromů vedle domu. Tady ty se skutečným stromům podobaly mnohem víc. "Existují způsoby, jak se dostat do takových míst a zase ven, o kterých ani ona nemá tušení."

"Takže toto místo udělala ona?" zeptala se Koralina.

"Udělala, našla - jaký je v tom rozdíl?" usklíbila se kočka. "Ať je to, jak chce, má to tady už velice dlouho. Počkej-"

otřásla se a skočila, a než stačila Koralina mrknout, seděla kočka před ní a tlapkou tiskla k zemi velkou černou krysu.

"Krysy nemám ráda ani za normálních okolností," prohodila kočka, jako by se nic nestalo, "ale zdejší krysy jsou její špioni. Využívá je jako své oči a uši..." S těmi slovy nechala krysu běžet.

Krysa uběhla metr nebo dva, když se kočka po ní obloukem vrhla, jednou tlapkou s ostrými drápky po ní sekla, druhou ji přitiskla na chodník. "Tuhle hru mám nejradši," usmála se blaženě. "Mám ti to předvést ještě jednou?"

"Ne. Proč to děláš? Trýzníš ji."

"Hm," vzdychla kočka a krysu pustila.

Ta udělala několik zmatených a klopýtavých kroků a pak se rozběhla. Kočka ji prudkým úderem tlapky vymrštila do vzduchu a chytila ji do tlamičky.

"Přestaň!" okřikla ji Koralina.

Kočka si nechala krysu spadnout mezi přední tlapky. "Našli by se takoví, co by řekli," zapředla hedvábným hlasem, "že tendence koček pohrávat si s kořistí je svým způsobem milosrdná - koneckonců občas to umožní pohyblivé svačince uniknout. Jak často se povede tvému obědu utéct?"

Sevřela krysu mezi zuby a odnesla si ji do lesa, za stromy.

Koralina vešla do domu.

Všude bylo prázdno a ticho. Připadalo jí, že i její kroky na koberci chodby duní. V kuželu slunečních paprsků se vznášely chomáčky prachu.

Na konci chodby viselo zrcadlo. Viděla se, jak jde k němu, a v tom odrazu vypadala trochu statečnější, než se cítila. Nic jiného v zrcadle nebylo. Jen ona a chodba.

Ucítila na rameni ruku a vzhledla. Druhá matka na ni shora hleděla černýma knoflíkovými očima.

"Koralino, drahoušku, napadlo mě, že bychom si spolu mohly zahrát nějakou hru, když už jsi zpátky z vycházky.

Človče, nezlob se? Monopoly? Kloboučku, hop?"

"Nebyla jsi v zrcadle," řekla Koralina.

Druhá matka se usmála. "Zrcadlům nemůžeš věřit. Tak co si zahrajeme?"

Koralina zavrtěla hlavou. "Nechci si s tebou hrát. Chci jít domů a být se svými opravdovými rodiči. Chci, abys je pustila. Abys nás všechny pustila."

Druhá matka velice pomalu zakroutila hlavou. "Ostřejší než zub hada je nevděk dcery. Ale i ten nejvzpornější duch se dá zkrotit láskou." Laškovně jí pohrozila dlouhým bílým prstem. Vypadalo to, jako by se vinul vzduchem a hladil jej.

"Nemám v plánu tě milovat," prohlásila Koralina. "Ať děláš, co děláš. Nepřinutíš mě, abych tě měla ráda."

"Promluvme si o tom," druhá matka se obrátila a šla do pokoje. Koralina ji následovala.

Druhá matka se posadila na pohovku. Zvedla nákupní tašku, která ležela vedle pohovky, a vytáhla z ní bílý šustící papírový sáček.

Natáhla ruku se sáčkem ke Koralině. "Chtěla bys?"

Koralina čekala, že to bude karamelové lízátko, a nahlédla do sáčku. Byl plný velkých lesklých švábů. Přelézali jeden přes druhého ve snaze dostat se ze sáčku ven.

"Ne," otřásla se Koralina. "Nechci."

"Nenutím tě." Druhá matka si pečlivě vybrala obzvlášť velkého a černého brouka, utrhla mu nožičky (odložila je úhledně do velkého skleněného popelníku na stolku u pohovky) a strčila si ho do úst. Spokojeně jej chroupala.

"Mňam," řekla a vybrala si dalšího.

"Jsi odporná. Odporná a zlá a šilená."

"Tak se mluví s maminkou?" zeptala se druhá matka s pusou plnou švábů.

"Ty nejsi moje maminka," odsekla Koralina.

Druhá matka to ignorovala. "Poslouchej, mám dojem, že jsi trochu rozrušená, Koralino. Co kdybychom dnes odpoledne

dělaly něco hezkého? Můžeme vyšívát, nebo třeba malovat akvarely. Pak večere a po ní, když budeš hodná, si můžeš chvíli hrát s krysy, než půjdeš spát. A já ti přečtu pohádku a přikryju tě a dám ti pusku na dobrou noc." Dlouhé bílé prsty se jí třepotaly jako unavení motýli a Koralina se zachvěla.

"Ne," odmítla.

Druhá matka seděla na pohovce. Rty měla sevřené do tenké linky. Dala si do úst dalšího švába a pak ještě jednoho, jako si lidé berou rozinky obalené v čokoládě. Černé knoflíkové oči upírala do Koralinových hnědých. Lesklé černé vlasy se jí kroutily a proplétaly na krku a na ramenou. Jako by je nadzvedával nějaký vítr, který Koralina necítila.

Hleděly jedna na druhou víc než minutu. Pak druhá matka řekla: "Nemáš žádné vychování!" Pečlivě přeložila bílý sáček, aby snad švábi neutekli, a vrátila jej do nákupní tašky. Pak se zvedla, výš a výš a ještě výš, Koralině se zdálo, že nikdy dřív nebyla tak vysoká. Sáhla do kapsy a vytáhla nejdříve ten černý klíč a pak malý stříbrný klíček. Vítězně ho zvedla.

"Tady jsi. Ten je pro tebe. Pro tvé dobro, Koralino. Protože tě miluji. Aby ses naučila slušnému chování. Však víš - zdvořilost dveře otvírá."

Vtáhla Koralinu zpátky do chodby a vedla ji dozadu k zrcadlu. Vsunula stříbrný klíček do skla zrcadla a otočila jím. Zrcadlo se otevřelo jako dveře a za ním se objevil černý prostor. "Ven smíš vyjít, až se naučíš slušně chovat," oznámila jí druhá matka. "A až se rozhodneš být milující dcera."

Zvedla Koralinu a vstřčila ji do tmavého prostoru za zrcadlem. Na spodním rtu jí visel drobeček švába a v černých knoflíkových očích neměla vůbec žádný výraz.

Pak se zrcadlové dveře přibouchly a Koralinu obklopila temnota.

VII.

Cítila, jak se jí do hrdla tlačí vzlyk. A pak jej zastavila, než se stačil dostat ven. Zhluboka se nadechla a pomalu vypouštěla vzduch z plic. Natáhla ruce a ohmatávala prostor, ve kterém byla uvězněná. Byl asi tak velký jako komůrka na smetáky: dalo se v něm stát a sedět, ale nebyl dost široký a hluboký, aby si mohla lehnout.

Jedna stěna byla skleněná a na dotek studila.

Znovu rukama obcházel komůrku, přejížděla po každém povrchu, na který dosáhla, hledala kliky a vypínače a skryté západky - nějaký způsob, jak se dostat ven - a nenašla nic.

Po hřbetu ruky jí přeběhl pavouk a ona zadusila výkřik. Až na toho pavouka byla však v přístěnku sama.

A pak se rukou dotkla něčeho, co vypadalo jako něčí tvář a rty, drobné a chladné, a do ucha jí nějaký hlas zašeptal:

"Pssst, tiše! Nic neříkej, někdo z toho blázince možná poslouchá!"

Koralina mlčela.

Cítila, jak jí studená ruka sahá na obličej, jak jí prsty přebíhají po tvářích jako dotek jemných křídel můry.

Jiný hlas, váhavý a tak slabý, že si nebyla jistá, zda si ho jen nepředstavuje, řekl: "Ty jsi - jsi snad živá?"

"Ano," šeptla Koralina.

"Ubožátko," řekl ten první hlas.

"Kdo jste?" zašeptala Koralina.

"Jména, jména, jména," ozval se ten druhý hlas, vzdálený a ztracený. "Jména jsou to první, co se ztratí, když odejde dech a srdce přestane bít. Pořád ještě v duchu vidím, jak má vychovatelka jednoho květnového rána nese moji obruč na kutálení a hůlku a jak za ní svítí slunce a jak se ve větříku pohupují tulipány. Ale už si nepamatuji ani jméno té vychovatelky, ani jména tulipánů."

"Myslím, že tulipány jména nemají," namítla Koralina. "Jsou to jen tulipány."

"Možná," řekl ten hlas smutně. "Ale já jsem si vždycky myslel, že tyto tulipány určité jména měly. Byly červené, a oranžové a červené, a červené a oranžové a žluté, jako uhliky v krbu v dětském pokoji za zimních večerů. Na ty si také vzpomínám."

Hlas zněl tak smutně, že Koralina natáhla prsty směrem, odkud vycházel, nahmatala studenou ruku a pevně ji stiskla.

Její oči už si začínaly přivykat na tmu v přístěnku.

Už viděla, nebo si aspoň představovala, že vidí, tři tvary, všechny tak slabé a matné jako měsíc na polední obloze. Byly to postavy dětí asi tak starých jako ona. Ta studená ruka jí stisk oplatila. "Děkuji ti," řekl ten hlas.

"Jsi děvče? Nebo chlapec?"

Chvilí bylo ticho. "Jako dítěti mi dávali šatičky a nechávali mi dlouhé kudrnaté vlásky," řekl ten stín váhavě. "Ale když se tak ptáš, zdá se mi, že jednoho dne mi šatičky sundali, navlékli mi kalhoty a ostříhali mě nakrátko."

"Takovými věcmi se nezabýváme," ozval se první hlas.

"Takže možná chlapec," pokračoval ten, jehož ruku svírala. "Myslím, že jsem kdysi býval chlapec." A trošičku víc se ve tmě komůrky rozzářil.

"Co se vám všem stalo?" odvětila se zeptat Koralina. "Jak jste se sem dostali?"

"Nechala nás tady ona," řekl jeden z hlasů. "Ukradla nám naše srdce a pak nám ukradla naše duše a nakonec nám vzala naše životy a nechala nás tu a zapomněla, že jsme tady ve tmě."

"Ubožáček," litovala je Koralina. "Jak dlouho už tady jste?"

"Strašně dlouho," šeptl hlas.

"Ano. Let nespočet," řekl další hlas.

"Já jsem prošel dveřmi v černé kuchyni," řekl hlas toho, co si myslel, že býval asi chlapec. "A zjistil jsem, že jsem zpátky v salónu. Ale ona tam čekala. Řekla, že je moje druhá matka, ale svou opravdovou matinku už jsem nikdy nespátřil."

"Prchni!" řekl ten úplně nejprvnější z těch hlasů - jiná holčička, zdálo se Koralině. "Prchni, dokud ještě máš v plicích vzduch a v žilách krev a teplo v srdci. Prchni, dokud ještě máš svou mysl a svou duši."

"Nikam neuteču. Má moje rodiče. Přišla jsem je vysvobodit."

"Jenže ona tě tu bude držet a dny se budou rozpadat v prach a roky budou plynout jeden za druhým jako tikání hodin."

"Ne. Nebude."

V přístěnku za zrcadlem se rozhostilo ticho.

"Možná," ozvalo se ze tmy, "kdybys dokázala vyvést svých rodičů z tohoto místa šílenství, možná bys též svedla osvobodit našich duší?"

"Ona vám je vzala?" zeptala se šokovaná Koralina.

"Tak. A skryla je."

"Proto jsme odtud nemohli odejít, když jsme zemřeli. Ponechala si nás a žila z nás, až z nás zůstaly jen svlečené hadí kůže a pavoučí slupky. Najdi naše ukrytá srdce, slečno."

"A co se s vámi stane, když to dokážu?"

Hlasy mlčely.

Matná zář postav slabě pulzovala. Dovedla si představit, že jsou to pouhé paobrazy, jako zář, jaká na okamžik zůstane v oku, když zhasne jasné světlo.

"Nebolí to," šeptal jeden slabý hlas.

"Vezme si tvůj život a všechno, co jsi a co je ti drahé, a nechá ti jen mlhu, hustou bílou mlhu. Vezme si tvou radost. A jednoho dne se probudíš a tvé srdce a tvá duše budou pryč. Budeš slupka, pápěrka, nic víc než sen při bdění nebo vzpomínka na něco zapomenutého."

"Prázdná," zašeptal ten třetí hlas. "Prázdná, prázdná, prázdná, prázdná, prázdná."

"Musíš prchnout," vzdychl jeden z nich.

"To asi nepůjde," řekla Koralina. "Pokusila jsem se utéct, ale nebylo to k ničemu. Sebrala mé rodiče. Můžete mi říct, jak se dostanu z téhle komory?"

"Kdybychom to věděli, řekli bychom ti to."

"Ubožáčky," pomyslela si Koralina.

Posadila se. Sundala si svetr, srolovala ho a dala si jej za hlavu místo polštáře. "Však ona mě tu ve tmě nenechá věčně. Přivedla si mě, aby se mnou hrála hry. Hry a souboje, říkala kočka. Tady ve tmě pro ni moc velká výzva nejsem."

Pokusila se udělat si pohodlí, kroutila se a skládala, aby se vešla do stísněného prostoru za zrcadlem.

V břiše jí zakručelo. Snědla poslední jablko. Ukusovala co nejmenší kousky, snažila se, aby jí vydrželo co nejdéle. Když dojedla, pořád ještě měla hlad.

Pak dostala nápad a zašeptala: "Až mě přijde pustit, co kdybyste vy tři vyšli ven se mnou?"

"To bychom moc rádi," zavzdychali svými sotva slyšitelnými hlasy. "Ale ona má v opatrování naše srdce. Nyní patříme do tmy a prázdných míst. Světlo by nás vysušilo a spálilo."

"Aha," řekla Koralina.

Zavřela oči a tma tím ještě ztemněla. Položila hlavu na svinutý svetr a usnula. Když usínala, zdálo se jí, že na tváři cítí vdechnutí polibku, jen jako náznak, a tichý hlásek jí šeptal do ucha. Ten hlásek byl tak slabý, až téměř nebyl, lehounké nic hlasu tak ztišeného, že téměř věřila, že si jej představuje. "Podívej se skrz kamínek," řekl jí.

A pak spala.

VIII.

Druhá matka vypadala zdravější než dřív: tváře jí maličko zrůžověly a vlasy se jí kroutily jako líní hadi za teplého dne.

Černé knoflíkové oči snad kdosi vycídl, tak se třpytily.

Prošla zrcadlem, jako by to byla vodní clona a zahleděla se na spící Koralinu. Pak stříbrným klíčkem otevřela dveře, zvedla Koralinu do náruče, úplně stejně, jak to dělávala její skutečná maminka, když byla Koralina ještě o hodně mladší, a ona ji, napůl spící, kolébala v náruči jako miminko.

Druhá matka donesla Koralinu do kuchyně a něžně ji tam položila na desku kuchyňské linky.

Koralina se ze všech sil snažila se probudit. V prvních okamžicích si uvědomila jen to, že ji někdo svírá v náruči a zahrnuje ji láskou, a chtěla, aby to nikdy neskončilo. Pak si ale uvědomila, kde je a s kým je.

"Nuže, má sladká Koralino," řekla druhá matka, "vynesla jsem tě z toho přístěnku. Musela jsi dostat za vyučenou, ale my tady u nás jsme si ce spravedliví, ale také milosrdní. Nenávidíme hřích, ale milujeme hříšníka. Pokud už budeš hodná holčička, která má ráda svou maminku, je povolná a zdvořilá, budeme si spolu krásně rozumět a budeme se mít moc a moc rády."

Koralina si protřela oči.

"V té komoře byly i jiné děti. Staré, z dávných dob."

"Nepovídej?" divila se druhá matka. Přebíhala mezi hrnci na sporáku a ledničkou, vyndávala vajíčka a sýry, máslo a růžové plátky šunky.

"Ano. Byly tam. Řekla bych, že ze mě chceš udělat další takové dítě. Mrtvou slupku."

Druhá matka se něžně usmála. Jednou rukou rozbíjela do misky vajíčka, druhou je rozšlehávala. Pak vhodila na pánev kousek másla. Tančilo, prskalo a škvířilo se tam a ona zatím krájela sýr na tenounké plátky. Vlila rozpuštěné máslo do vaječné směsi, přidala sýr a ještě trochu to našlehala.

"Zlatíčko, plácáš hlouposti," usmála se druhá matka. "Miluji tě. Vždycky tě budu milovat. Žádný rozumný člověk dnes nevěří na duchy - dobře jim tak, pořád jen lžou. Cítíš, jak ta snídaně krásně voní? Tu dělám pro tebe." Nalila žlutou hmotu na pánev. "Sýrová omeleta. Tu máš nejraději."

Koralině se sbíhaly sliny. "Ráda hraješ hry," řekla. "Aspoň mi to říkali."

Druhé matce blýskly oči. "Každý má rád hry."

"Ano." Sklouzla z linky a posadila se ke stolu.

Pod grilem prskala a syčela slanina. Nádherně to vonělo.

"Co kdybys mě vyhrála, čestně, v soutěži? Neměla bys větší radost?" zeptala se Koralina.

"Možná," opáčila druhá matka. Tvářila se, že je jí to úplně jedno, ale prsty se jí třásly a ťukaly do okraje sporáku.

Rozrušeně si přešla rudým jazykem po rtech. "A co přesně mi nabízíš?"

"Sebe," prohlásila Koralina a sevřela si pod stolem rukama kolena, aby se přestala třást. "Když prohraju, zůstanu navždycky tady s tebou a dovolím ti, abys mě milovala. Budu ta nejposlušnější dcera. Budu jíst tvá jídla a hrát Člověče, nezlob se. A budeš mi moct přistít do očí ty svoje knoflíky."

Druhá matka na ni upřeně hleděla, černé knoflíky se ani nehnuly. "To zní moc hezky. A když neprohraješ?"

"Tak mě necháš jít. Všechny necháš odejít - mé skutečné rodiče, ty mrtvé děti, každého, koho jsi tady uvěznila."

Druhá matka vzala slaninu zpod grilu a položila ji na talíř. Pak na talíř sesunula sýrovou omeletu. Šikovně ji při tom přeložila, jak se má dokonalá omeleta přeložit. Postavila talíř na stůl před Koralinu a přinesla ještě sklenku čerstvé pomerančové šťávy a hrnek horké čokolády.

"Ano," řekla. "Ta sázka se mi docela líbí. Ale jakou hru budeme hrát? Hádanky? Test vědomostí nebo dovedností?"

"Hru na průzkumníky," navrhla Koralina. "Hru na hledání věcí."

"A co bys v té hře na schovávanou měla hledat, Koralino Jonesová?"

Koralina zaváhala. "Své rodiče," řekla konečně. "A duše těch dětí za zrcadlem."

Druhá matka se vítězně usmála a Koralina se polekala, že si snad vybrala špatně. Nu což, stejně už se nedalo nic dělat.

"Platí," prohlásila druhá matka. "Teď se nasnídej, zlatíčko. Neboj se - nic se ti z toho nestane."

Koralina nemohla od talíře odtrhnout oči. Nenáviděla se za to, že tak snadno podléhá, ale měla hrozný hlad.

"Jakou mám záruku, že dodržíš slovo?" zeptala se.

"Přisáhám," zvedla ruku druhá matka. "Přisáhám při hrobě vlastní matky."

"Má nějaký hrob?"

"Jistě. Sama jsem ji do něho uložila. A když jsem ji přistihla, jak se z něj snaží vylézt, strčila jsem ji tam zpátky."

"Přisáhej na něco jiného. Abych ti mohla věřit."

"Moje pravá ruka." Druhá matka natáhla pravou paži. Pomalu kroutila dlouhými prsty a ukazovala nehty ostré a zahnuté jako drápy. "Přisáhám na svou pravou ruku."

Koralina pokrčila rameny. "Tak jo. Beru." Pustila se do snídaň a snažila se nehltat příliš rychle, ale měla větší hlad, než si myslela.

Jedla a matka ji upřeně pozorovala. V černých knoflíkových očích bylo těžké vyčíst nějaký výraz, ale připadalo jí, že druhá matka má také hlad.

Vypila pomerančovou šťávu, ale nedokázala se přimět ochutnat tu čokoládu, třebaže věděla, že by jí chutnala.

"Kde bych měla začít hledat?" zeptala se.

"Kde chceš," vybidla ji druhá matka, jako by jí to bylo úplně jedno.

Koralina na ni pohlédla a hluboce se zamyslela. Nemá smysl, rozhodla se, prohledávat zahradu a okolí domu: ty neexistují, nejsou doopravdy. Ve světě druhé matky není opuštěný tenisový kurt ani bezedná studna. Jediné, co je opravdové, je dům.

Rozhlédla se kuchyní. Otevřela troubu, nakoukla do mrazničky, prohrábla krabice na zeleninu v ledničce. Druhá matka chodila za ní a dívala se na ni s pobaveným úsměvem v koutku rtů.

"Stejně, jak veliké jsou duše?" zeptala se Koralina.

Druhá matka se posadila ke stolu a beze slova si opřela hlavu o stěnu za ním. Dlouhala se dlouhým, červeně nalakovaným nehtem mezi zuby. Když jí to přestalo bavit, ťukala jemně nehty do naleštěného černého povrchu svých knoflíkových očí, ťuk-ťuk-ťuk.

"Fajn," pohodila Koralina ramenem. "Neříkej mi to. Je mi to fuk. Je to úplně jedno, jestli mi to řekneš, nebo ne. Každý ví, že duše je velká jako nafukovací míč."

Doufala, že druhá matka řekne něco jako: "Nesmysl, jsou velké jako zralá cibule - nebo kufr - nebo stojací hodiny," ale ona se jen poušmála a poťukávání nehtu do oka pokračovalo tak pravidelně a vytrvale, jako když kapají kapky vody z kohoutku do dřezu.

A pak si Koralina uvědomila, že to je kapání vody z vodovodu a že je v kuchyni sama.

Zachvěla se. Byla klidnější, když věděla, kde druhá matka je. Kdyby nebyla nikde, mohla by být kdekoliv. A ono je koneckonců vždycky snadnější bát se něčeho, co nevidíme. Vstříčila ruce do kapes a sevřela prsty kolem uklidňujícího tvaru kamínku s otvorem. Vytáhla jej, držela jej před sebou jako pistoli a vyšla do předsíně.

Ťuk-tuk-ťuk kapek padajících do plechového dřezu ztichlo.

Podívala se na zrcadlo na konci chodby. Na okamžik se zakalilo a Koralině se zdálo, jako by v jeho skle plavaly obličej, nejasné a beztvaré, a pak obličej zmizely a v zrcadle stála drobná dívka a v ruce držela cosi, co jemně žhnulo, jako zelený uhlík.

Překvapeně sklopila oči ke své ruce: pořád držela jen kamínek s dírkou, obyčejný hnědý oblázek. Pak se vrátila očima k zrcadlu, ve kterém ten kamínek zářil jako smaragd. Paprsek zeleného ohně zamířil od oblázků k zrcadlu a od zrcadla se rozběhl k jejímu pokojíku.

"Hmm," řekla Koralina.

Vešla do pokojíku. Hračky sebou vzrušeně vrtěly, jako by měly radost, že ji vidí. Jeden malý tank dokonce vyjel z bedny na hračky, aby ji pozdravil, a porazil při tom několik medvídků. Přepadl přes okraj bedny na podlahu a převrátil se. Ležel na koberci jako brouk na zádech, vrčel a protácel pásy, dokud ho Koralina nezvedla a neobrátila. Nešťastný a rozpačitý prchal pod postel.

Začala prohlížet pokojík.

Podívala se do skříněk a do zásuvek. Uchopila bednu s hračkami a vysypala je všechny na koberec. Něco žvatlaly a protahovaly se a snažily se využít toho, že se nemusí tlačit s ostatními. Šedá skleněnka se rozběhla po podlaze a t'ukla do stěny. Nezdálo se jí, že by některá z těch hraček vypadala jako duše. Zvedla stříbrný náramek, na němž visely přívěsky - maličká zvířátka, která se honila jedno za druhým po obvodu náramku. Liška nikdy nechytí králíka, medvěd nikdy nedohoní lišku.

Koralina natáhla dlaň a dívala se na kamínek s dírkou v naději, že dostane nápad, ale nic se nedělo. Většina hraček se mezitím vsoukala do úkrytu pod postel a těch pár, co zůstaly venku (zelený vojáček z umělé hmoty, ta skleněná kulička, křiklavě růžové jo-jo a podobně), byly takové ty věci, co vždycky nacházíte na dně krabic s hračkami: zapomenuté předměty, opuštěné a nemilované.

Chystala se odejít a zkusit to jinde. A náhle si vzpomněla na hlas ve tmě, na tichý šeptavý hlas a na to, co jí řekl. Zvedla kamínek s dírkou a přidržela si jej před pravým okem. Zavřela levé a prohlížela si pokoj dírkou v kamínku. Skrz kamínek svět se zdál bezbarvý a šedý, jako kresba tužkou. Všechno v něm bylo šedé - ne, ne úplně všechno: na podlaze se cosi lesklo. Mělo to barvu řefavých uhlíků v krbu doma v dětském pokoji, barvu šarlatově oranžových tulipánů pohupujících se v paprscích květnového slunce. Koralina natáhla levou ruku před sebe - bála se, že když zavře oči, mohlo by to zmizet - a šmátrala po té hořící věci.

Sevřela v prstech cosi hladkého a chladivého. Rychle to zvedla, odtáhla si ten kámen s dírkou od oka a podívala se, co to vlastně v ruce drží. Na růžové dlani jí ležela ta obyčejná šedá skleněnka ze dna bedny na hračky. Znovu přiložila kamínek k oku a podívala se dírkou na kuličku. A znovu jí v dlani hořel a třepetal se červený ohýnek.

V duchu slyšela tichý hlásek: "Vskutku, paní, už si vzpomínám. Pořádně jsem se nad tím zamyslel a vím naprosto jistě, že jsem byl chlapec. Ach, vždyť ty musíš spěchat. Pořád ti ještě zbývá najít dva z nás a ta čarodějnice se už teď na tebe zlobí kvůli tomu, že jsi odhalila mne."

Jestli to mám dokázat, přemýšlela Koralina, nemůžu to dělat v jejích šatech. Převlékla se zpátky do svého pyžama a županu, obula si bačkorky a šedivý svetr a černé džíny složila úhledně na postel. Oranžové holínky postavila na podlahu vedle bedny na hračky.

Schovala skleněnku do kapsy županu a vyšla do chodby.

Do obličeje a rukou ji začalo cosi bodat, jako vás bodá písek za větrného dne na pláži. Přikryla si oči a prodírala se dopředu.

Pískové jehličky byly čím dál ostřejší a bylo stále namáhavější postupovat dopředu. Jako by se vítr měnil v divokou vichřici. Byl to krutý vítr, a ledový.

Couvla o krok zpátky, do pokojíku.

"Ó, musíš jít dál," šeptal jí do ucha neslyšný hlas, "protože čarodějnice zuří."

Znovu vykročila do chodby, proti dalšímu náporu vichru, který ji bodal do tváří a čela neviditelným pískem, ostrým jako jehly, jako střepiny skla.

"Hraj fěr," zakřičela do větru.

Žádná odpověď, ale vítr se proti ní vztekle opřel už jen jednou a pak utichl a zmizel. Když procházela kolem kuchyně, slyšela v tichu, které se rozhostilo, jak si voda kap-kap kape z kohoutku. Nebo to možná o desku stolu netrpělivě ťukaly dlouhé nehty druhé matky. Potlačila nutkání nahlédnout dovnitř.

Několika kroky dorazila k hlavním dveřím a vyšla ven.

Sešla ze schodů a obcházel dům, až se dostala k bytu slečen Spinkové a Forciblové. Žárovky kolem dveří teď blikaly úplně neorganizovaně, a pokud hláskovaly nějaká slova, Koralina jim rozhodně nerozuměla. Dveře byly zavřené. Lekla se, že jsou zamčené, a vši silou do nich strčila. Nejdřív nepovolily, a pak se otevřely tak náhle, že Koralina ztratila rovnováhu a skoro spadla do temné místnosti za nimi.

Sevřela do dlaně kamínek s dírkou a odhodlaně vkročila do černé tmy. Očekávala, že tam bude ten předpokoj se sametovým závěsem, ale nebylo tam nic. Místnost byla temná a nikdo v ní nebyl. Opatrně se šourala dopředu. Kdesi nad ní to zašustilo. Zvedla hlavu a pohlédla do ještě černější tmy tam nahoře, když vtom o něco zakopla. Sehnula se, zvedla baterku a zapnula ji. Kužel světla se rozběhl hledištěm.

Divadlo bylo opuštěné a zpustlé. Na podlaze se válely rozbité židle, pavučiny pokrývaly roztrhané tapety, visely ze zpuchřelého dřeva a z rozpadlých sametových drapérií.

Zase něco zašelestilo. Koralina zamířila světelný paprsek nahoru, ke stropu. Byla tam nějaká stvoření, holá, bez srsti, jako ze žele. Připadalo jí, že možná kdysi měli i obličeje, možná to dokonce bývali psi. Jenže psi přece nemají křídla jako netopýři, a také nemůžou viset ze stropu hlavou dolů jako pavouci nebo netopýři.

Světlo je vyplašilo a jedno to stvoření se rozlétlo a těžce mávalo křídly ve vzduchu plném prachu. Zamířilo si to přímo na ni a Koralina se rychle přikrčila. Přichytilo se to protější zdi, hlavou dolů, a začalo to šplhat zpátky k ostatním psonetopýrům na stropě.

Koralina si přiložila k oku kamínek a zevrubně si místnost prohlížela. Pátrala po něčem, co zářilo nebo žhnulo a prozrazovalo tak, že je v divadle skrytá další duše. Objížděla přitom po místnosti světlem baterky a dívala se, jak hustý prach dělá z kužele ve vzduchu šedou silnici.

Na zadní stěně zničeného jeviště něco zahlédla. Bylo to šedobílé, dvakrát tak velké jako ona a bylo to na stěnu přisáté jako obrovský slimák. Koralina se zhluboka nadechla. "Nebojím se," šeptala si. "Nebojím." Nevěřila tomu, co říká, ale přesto se drala na jeviště a bořila prsty do trouchnivějících prken. Když se přiblížila k věci na stěně, zjistila, že je to jakýsi pytel, takový vak na pavoučí vajíčka. V paprsku svítlny to sebou cukalo. Uvnitř vaku bylo něco jako lidská bytost, ale mělo to dvě hlavy a dvakrát víc paží a nohou, než to mělo mít.

Stvoření ve vaku vypadalo nezformované a nedodělané. Jako by někdo smotal dohromady dvě postavy z plastelíny,

smáčkl je a udělal z nich jednu věc.

Koralina váhala. Nechtělo se jí na tu stvůru sahat. Psonetopýři jeden po druhém odpadávali ze stropu a začali kroužit místností. Stahovali se čím dál blíže k ní, ale nedotýkali se jí.

Možná tady žádné duše schované nejsou, pomyslela si. Třeba bych měla hledat někde jinde. Naposled se rozhlédla otvorem v kamínku: opuštěné divadlo bylo pořád pochmurně šedivé, ale pak uviděla hnědavý třpyt, jako vyleštěné třeshňové dřevo. Chvějivé žhnutí vycházelo z vaku. Ta věc uvnitř je svírala v jedné ze svých rukou.

Koralina pomalu přešla vlhké jeviště. Snažila se našlapovat co nejtišeji, bála se, že tu věc ve vaku vyruší, ona otevře oči, uvidí ji a pak...

Nenapadlo ji nic děsivějšího, než že se to na ni podívá. Srdce jí bušilo až v hrdle. Udělala další krok.

V životě se tak hrozně nebála, ale odhodlaně šla dál, až k samému vaku. Strčila ruku do lepkavé, přilnavé bělosti hmoty na stěně. Tichounce v tom praskalo, jako když hoří ohýnek, ustupovalo to pod tlakem její paže, ale hned se jí to lepilo na kůži a oblečení, jako se lepí pavučina nebo cukrová vata. Vsunula paži co nejdál a nahoru, až se dotkla studené ruky sevřené kolem další skleněné kuličky. Kůže té věci byla na dotek kluzká, jako by byla pokryta želé. Koralina tahala za kuličku.

Zpočátku se nic nedělo. To stvoření kuličku pevně svíralo a nehodlalo ji pustit. Pak prsty začaly jeden po druhém povolovat a skleněnka vklouzla Koralině do dlaně. Vytáhla paži z lepkavé pavučiny a vydechla ulehčením, že ta věc neotevřela oči. Posvítla si na její obličej. Připadalo jí, že se podobají slečnám Spinkové a Forciblové v mladém věku, jenže divně stočeným a zhněteným, až vypadaly jako dvě hroudy vosku, roztavené a slité v jednu příšernou bytost. Jedna z rukou té věci najednou, bez sebemenšího varování vystřelila a snažila se uchopit Koralinu za paži. Její nehty škrábly dívku po kůži, ale ta byla příliš hladká, aby se na ni udržely, a Koralině se podařilo uniknout z jejího dosahu. Vtom otevřelo to stvoření oči: čtyři černé knoflíky, které se třpytily a shlížely na ni shora. Pak dva hlasy, které se nepodobaly žádnému hlasu, co Koralina kdy slyšela, na ni začaly mluvit. Jeden z nich kvílel a šeptal, ten druhý bzučel jako tlustá a rozhněvaná masařka na okenním skle. Ale oba ty hlasy vyhrkly jako jedna osoba. "Zloději! Vrať to! Stůj! Zloději!"

Vzduch ožil psonetopýry. Koralina rychle couvala co nejdál. Až pak si uvědomila, že i když je ta věc, která kdysi bývala slečny Spinková a Forciblová, hrůzostrašná, je svou pavučinou připoutaná ke stěně jako obrovská kukla. Nemůže ji pronásledovat.

Psonetopýři poletovali kolem ní a vířili křídly vzduch, ale neublížili jí. Sklouzla z jeviště a s pomocí baterky hledala východ.

"Utíkejte, slečno," kvílel jí v hlavě dívčí hlas. "Rychle utečte. Máte dva z nás. Prchejte z toho místa, dokud máte ještě v žilách krev."

Koralina hodila skleněnku do kapsy k té první. Zahlédla dveře, běžela k nim a cloumala klikou tak dlouho, až se otevřely.

IX.

Svět venku se mezitím proměnil v beztvarou vířící mlhu, za kterou nebylo vidět žádné tvary ani stíny. A dům se jaksi zkroutil a natáhl. Koralině připadalo, že se nahrbil a shlíží na ni shora, jako by to ani ve skutečnosti nebyl dům, nýbrž jen představa domu - a osoba, která tuhle představu měla (tím si byla naprosto jistá), nebyla dobrá osoba. Na rameni měla přilepenou tu lepkavou pavučinovou hmotu; setřela ji, jak to jen šlo. Šedivá okna domu se nakláněla v podivných úhlech.

Druhá matka stála na trávníku přede dveřmi, ruce měla složené na prsou a čekala na ni. V očích z knoflíků nebyl žádný výraz, ale rty měla sevřené ledovým vztekem.

Když spatřila Koralinu, zvedla dlouhou bílou ruku a ohnutým prstem jí pokynula, aby šla blíž. Koralina poslechla.

Druhá matka ji mlčky sledovala.

"Mám dvě," řekla Koralina. "Ještě jedna duše."

Výraz ve tváři druhé matky se nezměnil. Jako by vůbec neslyšela, co Koralina říká.

"No, jen jsem si myslela, že by tě to mohlo zajímat."

"Děkuji, Koralino," odpověděla druhá matka chladně a její hlas jí nevycházel z úst. Přicházel z mlhy a z domu a z oblohy. Pak řekla: "Přece víš, že tě miluji."

Koralina neochotně přikývla. Byla to pravda: druhá matka ji milovala. Ale milovala ji jako lakomec miluje peníze, nebo jako drak miluje svoje zlato. Koralina věděla, že v knoflicích své druhé matky je jen vlastnictví, nic víc. Trpěný mazlíček, který už přestal být zábavný.

"Nestojím o tvou lásku," řekla Koralina. "Nechci od tebe vůbec nic."

"Ani pomocnou ruku?" zeptala se jí druhá matka. "Koneckonců, vedla sis tak dobře. Myslím, že bych ti měla trochu napovědět, pomoci ti v té tvé honbě za poklady."

"Dokážu to i bez tvé pomoci," namítla Koralina.

"Ano," přikývla druhá matka. "Já jen, pokud by ses náhodou chtěla podívat do toho bytu vpředu, do toho prázdného, zjistíš, že je tam zamčeno. Co budeš dělat pak?"

"Hmm," Koralina to chvíli zvažovala. Pak se zeptala: "Existuje k těm dveřím klíč?"

Druhá matka stála v papírově šedé mlze svého rozpadávajícího se světa. Černé vlasy se jí svíjely kolem hlavy, jako kdyby měly svou vlastní vůli a cíl. Najednou kdesi hluboko v krku zakašlala a pak otevřela ústa.

Sáhla si do nich rukou a sundala si z jazyka malý mosazný klíč od hlavních dveří.

"Na. Jinak se dovnitř nedostaneš."

Nedbale jí klíč hodila a Koralina jej jednou rukou chytila, aniž si stačila rozmyslet, jestli ho chce, nebo ne. Pořád ještě byl trochu vlhký.

Zadul ledový vítr, Koralina se zachvěla a odvrátila se. Když se otočila zpět, byla sama.

Nejistě obešla dům a zastavila se přede dveřmi do prázdného bytu. Jako všechny dveře v domě byly i tyto hráškově zelené.

"Nemysli to s tebou dobře," zaslechla v duchu zašeptání. "Nevěříme, že by ti chtěla pomoci. Určitě je to podraz."

"Ano, nejspíš máte pravdu," řekla. Pak vsunula klíč do zámku a otočila jím. Dveře se tiše otevřely a Koralina váhavě vešla dovnitř.

Stěny v bytě měly barvu starého mléka. Na podlaze ležela místo koberců vrstva prachu, jen místy přerušená otiskem starého koberce či předložky.

Nebyl tam žádný nábytek, jen místa, kde dříve býval. Stěny zdobily jen tmavší obdélníky na tapetách, které naznačovaly, kde kdysi visely obrazy a fotografie. Bylo tam tak тихо, že měla pocit, jako by slyšela chuchvalce prachu poletující po pokoji.

Strašně se bála, že tam na ni něco skočí, tak si raději začala hvízdát. Myslela si, že možná bude těžší na ni odněkud vyskočit, když si bude hvízdát.

Nejdříve prošla prázdnou kuchyní. Pak prohlédla koupelnu, ve které našla jen litinovou vanu a v ní mrtvého pavouka velkého jako kočka. Poslední místnost, do které nahlédla, bývala kdysi nejspíš ložnice, dovedla si představit, že obdélníkový obrys na podlaze kdysi bývala postel. Pak něco zahlédla a chmurně se usmála. K jednomu z prken na podlaze byl přimontovaný velký železný kruh. Koralina si klekla, uchopila železný kruh do obou rukou a ze všech sil jej tahala nahoru.

Šlo to hrozně těžko, pomalu a ztuhla, ale nakonec se jí přece jen podařilo odklopit čtverec podlahy - byly to padací dveře připevněné na jedné straně závěsem. Z otvoru na ni hleděla černá tma. Natáhla do ní ruku, chvíli šmátrala a nakonec zavadila o studený vypínač. Otočila jím, i když si nedělala naději, že by to k něčemu bylo, ale kdesi dole se rozsvítila žárovka a z otvoru se vylilo nažloutlé světlo. V něm spatřila schody vedoucí dolů a víc nic.

Sáhla do kapsy a vyndala kamínek s dírkou. Rozhlédla se po sklepe, ale nic tam nezářilo. Schovala kamínek zpátky do kapsy.

Otvorem vanul pach vlhké hlíny a ještě čehosi, nakyslý zápach - jako ocet.

Spustila se do otvoru. Největší starost jí dělaly ty padací dveře, byly tak těžké, že kdyby se zavřely, byla by tu určitě na věky uvězněná ve tmě. Natáhla ruku a strčila do nich, ale nepohnuly se. Otočila se tedy ke tmě pod sebou a začala sestupovat po schůdcích dolů. Na konci schodiště byl další kovový, zrezivělý vypínač. Mačkala jej, až to konečně cvaklo a holá žárovka visící na kusu drátu u stropu se rozsvítila. Svítila tak slabě, že Koralina ani nedokázala rozluštit, čím byly kdysi pomalované oprýskané stěny. Úplně nahoře, zdálo se jí, byly oči, pak něco, co jí připomínalo hrozny. A dole, ty zcela opadané malby, to by snad mohli být lidé.

V jednom rohu sklepa byla hromada haraburdí: lepenkové krabice plné plesnivého papíru a vedle nich hromada rozpadajících se záclon.

Její bačkorky na betonové podlaze dutě křupaly. Zápach byl teď ještě horší a Koralina se už už chytala utéct, když zahlédla zpod té hromady záclon vyčnívat nohu.

Zhluboka se nadechla (pach kyselého vína a plesnivého chleba jí zaplnil hlavu) a odtáhla vlhkou krajkovinu stranou. To, co se objevilo, mělo tvar i velikost lidské postavy.

V matném světle jí několik vteřin trvalo, než rozeznala, co to je: bylo to bledé a nafouklé jako ponrava s hubenými hůlkovými pažemi a dolními končetinami. V obličeji to nemělo skoro žádné rysy. Byl opuchlý a nadutý jako vykynuté těsto.

Tam, kde měly být oči, byly dva velké černé knoflíky.

Koralina odpořem a hrůzou vykřikla a ta postava se začala zvedat, jako by se probouzela. Koralina zděšením úplně ztuhla. Ta věc pomalu otáčela hlavu, až se černé knoflíky upřely přímo na ni. V bezústém obličeji se protrhla ústa se zbytky té bledé hmoty přilepenými ke rtům a hlas, který už ani vzdáleně nepřipomínal tátův hlas, zašeptal: "Koralino." "No," řekla té věci, která kdysi bývala její druhý otec. "Ještě že jsi na mě rovnou neskočil."

Stvoření zvedlo hůlkovité ruce k obličeji a přesunovalo bledou hmotu sem a tam, až si vymodelovalo něco jako nos. Mlčelo.

"Hledám své rodiče," vysvětlila mu Koralina. "Nebo duše ukradené těm ostatním dětem. Jsou tady dole?"

"Není tu nic," řekla ta bledá věc nezřetelně. "Jen prach a plíseň a zapomnění." Koralině bylo toho stvoření skoro líto. Je to odporné, myslela si, ale taky nešťastné. Dala si kamínek k oku a rozhlédla se sklepem. Nic. Bledé stvoření jí říkalo pravdu.

"Chudáčku," řekla, "vsadím se, že tě sem strčila za trest, že jsi mi toho řekl příliš mnoho."

Věc zaváhala, pak přikývla. Koralina uvažovala, jak se jí kdy mohlo zdát, že se tato ponravovitá věc podobá jejímu otci.

"To je mi líto," řekla.

"Vůbec se jí to nelíbí," řekl to, co kdysi bylo její druhý otec. "Ani trochu se jí to nelíbí. Úplně jsi ji vyvedla z míry. A když je vyvedená z míry, vylije si zlost na každém, kdo jí přijde do cesty. Už je taková."

Koralina pohladila bezvlasou hlavu. Mělo to lepkavou kůži, jako teplé těsto. "Chudáčku, jsi jen předmět, který vyrobila a pak zahodila."

Věc prudce zakývala hlavou na souhlas. Při tom silném pohybu jí náhle upadl jeden z knoflíků - oči a zacinkal na betonové podlaze. Stvoření se vylekaně rozhlíželo jedním okem, jako by ji ztratilo. Konečně ji spatřilo a s velkým úsilím otevřelo ještě jednou ústa a vyhrklo mokřým, naléhavým hlasem: "Utíkej, dítě. Uteč odsud. Ona chce, abych ti ublížil, abych tě tu zadržel nadosmrti, abys nemohla dokončit vaši hru a ona vyhrála. Strašně mě nutí, abych ti ublížil. Nemám sílu se jí vzpírat."

"Máš," řekla Koralina. "Bud' statečný."

Rozhlédla se: ta věc, která kdysi bývala její druhý otec, byla mezi ní a schodištěm nahoru a ven ze sklepa. Přitiskla se ke zdi a pomalu se za jejími zády posunovala ke schodům. Věc se skroutila, jako by neměla žádné kosti, a upírala na ni své jediné oko. Zdálo se, že se nafukuje a taky že je víc vzhůru. "Bohužel," vzdychlo to, "nemůžu."

A vrhlo se to se široce otevřenými ústy bez zubů směrem k ní.

Koralina měla na reagování pouhý zlomek vteřiny. Napadla ji jen dvě řešení. Buď může začít křičet a pokusit se utéct - jenže ta obrovská ponrava ji jistě bude pronásledovat a v polotemném sklepe ji určitě dohoní. Nebo může udělat něco jiného.

Udělala něco jiného.

Když se ta věc dostala na dosah, napřáhla Koralina ruku, sevřela prsty zbývající knoflíkové oko a vši silou jím šhubala. V prvním okamžiku se nic nedělo. Pak se knoflík utřhl, vylétl jí z ruky a několikrát cinknul o stěny, než spadl na podlahu sklepa.

Věc ztuhla. Pak divoce šhubla osleplou hlavou, zaklonila ji, hrozivě otevřela ústa a vydala řev plný vzteku a bezmoci.

Potom se zbrkle vrhla k místu, kde předtím Koralina stála.

Jenže ona už tam nebyla. Opatrně, po špičkách a co nejtišeji se sunula ke schodům a pak vzhůru po stupních, které ji odvedou pryč z tmavého sklepa s primitivními kresbami na stěnách. Nemohla odtrhnout oči od podlahy pod sebou, na které sebou zmítala a tloukla ta bledá věc. Házela sebou na všechny strany, hledala svou kořist. Pak, jako by jí to někdo přikázal, přestala se svíjet a slepá hlava se jí svezla na stranu.

Poslouchá, kde jsem, uvědomila si Koralina. Musím být velice tichá. Postoupila o další schod - a noha jí sklouzla a věc ji uslyšela.

Okamžitě to naklonilo hlavu jejím směrem. Chvilíčku se to pohupovalo a zdálo se, že se soustředí. Pak, bleskurychle jako had, se to doplazilo ke schodům a hnalo se to nahoru, za ní. Koralina se otočila, divoce vyběhla po posledních šesti schodech, vtrhla se otvorem ven a na zaprášenou podlahu ložnice. Ještě ani nedopadla a už klečela u padacích dveří. Přitáhla je k sobě a pustila. Dopadly na otvor právě v okamžiku, kdy se něco velkého vymrštilo proti nim. Poklop nadskočil a rozdrnčel se, ale zůstal v otvoru.

Koralina zhluboka vydechla. Kdyby byl v pokoji nějaký nábytek, alespoň židle, byla by jej přitáhla na padací dveře, ale nic tam nebylo.

Spěšně odešla z bytu - tedy ne že by utíkala, to ne, a zamkla za sebou vchodové dveře. Klíč nechala pod rohožkou. Pak sešla na příjezdovou cestu.

Napůl čekala, že tam druhá matka bude stát a čekat na ni, ale svět byl tichý a prázdný.

Koralina chtěla jít domů.

Přitáhla si paže k tělu a opakovala si pořád dokola, že je statečná, až tomu skoro uvěřila. Pak vykročila kolem domu, do šedivé mlhy, co nebyla mlha, a zamířila ke schodům a po schodech nahoru.

X.

Výšla po venkovním schodišti k nejhořejšímu bytu, ve kterém v jejím světě bydlel bláznivý dědek shora. Jednou ho se skutečnou maminkou navštívily, když maminka vybírala pro charitu. Stály tenkrát mezi dveřmi a čekaly, až bláznivý dědek shora s velkým knírem najde obálku, kterou mu tam maminka nechala, a z bytu byla cítit podivná jídla a dýmkový tabák a zvláštní, ostré, po sýru vonící věci, jež Koralina neuměla pojmenovat. Vůbec se jí nechtělo jít až dovnitř.

"Jsem průzkumník," řekla Koralina hlasitě, ale její slova zněla v mlze stísněně a hluše. Copak se nedostala ven ze sklepa?

Dostala. Jenže Koralina si byla naprosto jistá jednou věcí: tenhle byt bude horší.

Došla nahoru. Nejhořejší byt bývala původně půda, ale to už bylo dávno.

Zaklepala na zeleně natřené dveře. Otevřely se a ona vešla dovnitř.

"Máme nervy, máme oči, máme ocásky a zuby, dostanete, co vám patří, až povstanem z hlubin." , šeptalo tucet či víc hlásek v tmavém bytě se stropem tak nízko, že na něj Koralina skoro dosáhla.

Z šera na ni hleděly červené oči. Když se přiblížila, drobounké růžové nožičky se rozutekly. Tmavé stíny probíhaly o poznání světlejšími stíny u okrajů věcí.

Smrdělo to tam podstatně víc než v bytě skutečného bláznivého dědka. Tam to páchlo jídlem (nedobrym jídlem, podle Koraliny, ale věděla, že je to otázka chuti: ona nemá ráda koření, bylinky a exotické věci). Tady to místo zapáchalo tak, jako byste vzali všechna exotická jídla na světě a nechali je zkazit.

"Holčičko," oslovil ji šelestivý hlas z kteréhosi zadního pokoje.

"Ano," odpověděla Koralina. Nebojím se, nebojím se, říkala si, a jak to opakovala, věděla najednou, že je to pravda.

Nebylo tu nic, co by ji děsilo. Všechny věci tady - dokonce i ta ve sklepe, byly iluze, věci, které vytvořila druhá matka jako děsivou parodii na skutečné lidi a skutečné věci na druhém konci chodby. Doopravdy ale neumí stvořit nic, došla k závěru Koralina. Umí jen překroutit a pokřivit věci, co už existují.

A pak si uvědomila, že nechápe, proč druhá matka vlastně postavila na křbovou římsu v salónu to sněžící těžítko. Ve světě Koraliny je přece římsa prázdná.

Jakmile si tu otázku položila, věděla, že na ni existuje odpověď.

Hlas se ozval znovu a přerušil proud jejích myšlenek.

"Pojď sem, holčičko. Vím, co chceš, maličká." Byl to zvláštní, šelestivý, skřípavý a suchý hlas. Vnucoval Koralině představu obrovského mrtvého hmyzu. Což byla hloupost, to dobře věděla. Jak může mít mrtvá věc, a především mrtvý hmyz, nějaký hlas?

Prošla několik pokojů s nízkými, šikmými stropy, až přišla do poslední místnosti. Byla to ložnice a druhý bláznivý dědek shora seděl v zadním koutě, skoro ve tmě, zabalený do kabátu, s kloboukem na hlavě. Když vešla, začal mluvit. "Nic se

nezměnilo, holčičko," pravil hlasem, který šustil jako suché listí na chodníku. "A co když uděláš všechno, co jsi přísahala, že uděláš? Co potom? Nic se nezměnilo. Půjdeš domů. Nikdo si tě nebude všimát. Nikdo tě nebude poslouchat, tedy doopravdy poslouchat. Jsi pro ně příliš chytrá a rozvážná, nerozumějí ti. Neumějí ani pořádně vyslovit tvé jméno."

"Zůstaň tady s námi," navrhl hlas postavy v koutě. "Budeme ti naslouchat a budeme si s tebou hrát a smát se s tebou. Tvá druhá matka vytvoří celé druhé světy, jen pro tebe, abys je mohla prozkoumávat, a v noci, až je prozkoumáš, opět je strhne. Každý den bude lepší a barevnější než ten předchozí. Vzpomínáš si na tu bednu s hračkami? O kolik lepší by byl svět tak vytvořený, a vytvořený jen pro tebe?"

"A budou tam šedivé, deštivé dny, kdy nevím, co mám dělat, a nemám co číst a v televizi nic není a nemůžu ven a čas se nekonečně vleče?" zeptala se Koralina.

Ze stínu se ozvalo: "Nikdy."

"A budou tam odporná jídla uvařená podle receptů, s česnekem a estragonem a boby?"

"Každíčké jídlo bude svátek plný radosti," zašeptal hlas zpod dědkova klobouku. "Přes rty ti nepřejde nic, co by tě absolutně nenadchlo."

"A mohla bych nosit zelené fluoreskující rukavice a žluté gumáky-žabáky?"

"Žáby, kachny, nosorožce, chobotnice - co chceš. Každý den dostaneš nový svět, čerstvě stvořený jen pro tebe. Když tady zůstaneš, můžeš mít, co budeš chtít."

Koralina si povzddechla: "Vy to opravdu nechápete, že? Já nechci, cokoliv se mi zachce. Nikdo to nechce. Co by to bylo za legraci, kdybych jednoduše dostala, co chci. Jen tak, jako nic. To by přece byla samozřejmost, vůbec nic by to neznamenal. Co z toho?"

"Nechápu to," řekl šeptavý hlas.

"Samozřejmě, že to nechápete," odpověděla a zvedla kamínek s dírkou k oku. Jste jen nepovedená kopie bláznivého dědka shora, ona nic jiného neumí."

"Už nejsem ani to," zašuměl ten mrtvý, suchý hlas z dědkova kabátu, asi ve výšce hrudníku, vycházela zář. Dírkou v kamínku ta záře blikotala a modrobíle svítila, jako kterákoliv hvězda. Koralinu mrzelo, že nemá klacek nebo něco podobného, čím by do dědka mohla šťouchnout. Vůbec netoužila přiblížit se na dosah a dotknout se stínu v rohu pokoje.

Musela. Udělala krok k muži a on se rozpadl. Z rukávů, zpod kabátu a klobouku se mu vyhrnuly černé krysy, nejméně padesát jich bylo, rudá očka jim v šeru svítila. Rozčileně prskaly a prchaly na všechny strany. Kabát se zatřepal a těžce dopadl na podlahu. Klobouk se zakutálel clo rohu pokoje.

Koralina natáhla ruku a rozhrnula kabát. Byl prázdný, mastný na dotek. Nikde ani stopa po poslední skleněnce.

Prohlédla dírkou v kamínku celou ložnici a vedle dveří, těsně u podlahy, zahlédla něco, co blikotalo a zářilo jako hvězdička. Nesla to v tlapkách ta největší černá krysa. Vtom to zmizelo z dohledu vymezeného dírkou.

Ostatní krysy z koutů pokoje sledovaly, jak se za světýlkem rozběhla.

Krysy samozřejmě běhají rychleji než lidé, zvláště na krátké vzdálenosti. Ale velká černá krysa se skleněnkou v předních packách nemá proti odhodlané dívce (i když je na svůj věk drobná) nejmenší šanci. Ty menší krysy se jí mihaly pod nohama a snažily se ji tím zmást, ale ona je ignorovala a nespouštěla oči z té s kuličkou, která si to namířila rovnou ke dveřím a ven z bytu.

Doběhly na schody na vnější stěně domu.

Koralina uháněla po schodech dolů, ale i v tom spěchu si stačila všimnout, že se dům pořád ještě mění, že je čím dál méně zřetelný a že se jaksi zplošťuje. Připomínal jí spíš fotografii domu než skutečný dům. A pak už se jen řítila dolů za krysou a nemyslela na nic jiného než na to, že ji dohání. Běžela rychle - příliš rychle, jak zjistila, když doběhla na konec jednoho patra a noha jí podklouzla a podvrtla se a ona se zhroutila na betonové odpočívadlo.

Levé koleno měla do krve odřené a dlaň ruky, o kterou se snažila zapřít, aby zabránila pádu, byla směsicí roztrhané kůže a betonové drti. Trochu to bolelo a Koralině bylo jasné, že to později bude bolet mnohem víc. Utřela si z dlaně kamínky, zvedla se a co nejrychleji, i když věděla, že prohrála a že už je pozdě, kulhala k poslednímu odpočívadlu v přízemí.

Rozhlížela se po kryse, ale ta zmizela a skleněnka s ní.

Odřená ruka ji štípala a roztrhaná nohavice pyžama rudla krví z rozbitého kolena. Bylo to tak zlé jako to léto, kdy jí maminka sundala pomocná kolečka z kola.

Jenže tenkrát, při všech šrámech a odřeninách (na kolenech měla tehdy tři vrstvy strupů), cítila, že to k něčemu je, že něco dokázala. Učila se něco, dělala něco, co dříve neuměla. Nyní však cítila jen chladnou prohru. Nedokázala pomoci přizračným dětem. Zklamala rodiče. Selhala, úplně a ve všem selhala.

Zavřela oči a přála si, aby se země otevřela a spolkla ji.

Ozvalo se zakašlání.

Otevřela oči a spatřila svou krysu. Ležela na cihlovém chodníčku pod schodištěm a v obličejí - který byl několik centimetrů od zbytku těla - měla překvapený výraz. Vousy měla ztuhlé, oči vytržštěné a v otevřené tlamičce žluté a ostré zuby. Na krku se jí vlhce leskla krev.

Vedle bezhlavé krysy seděla se samolibým výrazem v tváři černá kočka. Jednou tlapkou tiskla k zemi šedivou skleněнку.

"Nemýlím-li se, zmínila jsem se kdysi, že krysy zrovna nemusím. Ale vypadalo to, že ty o tuhle moc stojíš. Nevadí ti, doufám, že jsem se do toho vložila."

"Myslím," snažila se Koralina popadnout dech, "myslím, že jsi asi něco takového jednou říkala."

Kočka zvedla tlapku a skleněnka se rozkutálela ke Koralině. Zvedla ji. V duchu slyšela, jak jí poslední hlásek naléhavě šeptá: "Lhala ti. Nikdy tě nepustí, když už tě tady má. Nikdy se nezmění a nikdy žádného z nás nepustí."

Koralině přejel po zádech mráz. Nepochybovala o tom, že dívčí hlas říká pravdu. Uložila poslední skleněnku do kapsy k ostatním.

Už měla všechny tři.

Ted' už musela jen najít své rodiče.

A s překvapením si uvědomila, že to bude úplně snadné. Věděla naprosto přesně, kde jsou. Kdyby byla uvažovala od začátku, byla by mohla už dávno vědět, kde je najde. Druhá matka neumí tvořit. Umí jen přetvářet, překrucovat a měnit. Krbová římsa v salónu u nich doma je přece úplně prázdná. Když si uvědomila tohle, věděla i to ostatní.

"Druhá matka. Má v plánu porušit svůj slib. Nenechá nás odejít," světila se kočka.

"Nepřekvapilo by mě to," připustila kočka. "Jak jsem řekla, u ní nemáš záruku, že bude hrát poctivě." Náhle zvedla hlavu. "Hele... viděla jsi to?"

"Co?"

"Podívej se za sebe."

Dům byl zase o kus placatější. Už nevypadal ani jako fotografie - spíš jako kresba, primitivní náčrt domu černou křídou na šedém papíru.

"Ať už je to, jak chce," řekla Koralina, "děkuji za pomoc s tou krysou. Nejspíš už jsem skoro hotová, že? Takže, upaluj do mlhy nebo kam to chodíš, a uvidíme se, tedy doufám, že se uvidíme, doma. Jestli mě pustíš."

Kočka byla celá zježená a její ocas vypadal jako kominická štětka.

"Co se děje?" zeptala se Koralina.

"Jsou pryč," vysvětlila jí kočka. "Už tam nejsou. Cesty do tohoto místa a ven z něho. Smrskly se."

"To je špatné?"

Kočka spustila ocas a zlostně jím švihala ze strany na stranu. Hluboko z hrdla se jí vydral hluboký vrčivý zvuk. Obešla Koralinu, až stála zády k ní, a pak začala couvat, toporně, krok za krokem, až se jí opřela o lýtko. Koralina se sklonila a pohládila ji. Cítila přitom, jak prudce zvířeti buší srdce. Trásla se jako suchý list za bouře.

"Neboj se, dobře to dopadne. Všecko bude v pořádku. Vezmu tě domů."

Kočka mlčela.

"Pojď přece, kočičko," vyzvala ji. Popošla zpátky ke schodům, ale kočka se nehýbala. Vypadala nešťastná a jaksi menší.

"Pokud se můžeme dostat ven jediné kolem ní, tak tedy půjdeme kolem ní," rozhodla Koralina. Vrátila se a zvedla kočku do náručí. Kočka se nevzpouzela. Jen se třásla. Koralina ji držela jako malé dítě - rukou jí podepřela zadeček, přední tlapky jí opřela o své rameno. Byla těžká, ale zase ne příliš těžká. Růžovým jazykem jí olízla dlaň, tu, co z ní prýštila krev. Pomalu, schod za schodem, stoupaly vzhůru. Koralina mířila ke svému bytu. V kapse županu jí cinkaly skleněnky, cítila tíhu kamínku s dírkou a cítila, jak se k ní tiskne kočka.

Došla ke dveřím do bytu - nyní už jen dětsky neumělému čmáranci dveří - a opřela se do nich volnou rukou. Čekala, že jí ruka projede skrz a odhalí jen tmou a rozprášené hvězdy.

Ale dveře se rozlétly a Koralina jimi vešla dovnitř.

XI.

Jakmile byla uvnitř, v jejich bytě, nebo spíš v bytě, který nebyl jejich, zaradovala se, že se dosud nezměnil v prázdnou kresbu stejně jako zbytek domu. Měl hloubky a stíny a někdo v těch stínech stál a čekal, až se Koralina vrátí.

"Tak jsi zpátky," řekla druhá matka. Neznělo to nadšeně. "A neseš si verbež."

"To není verbež. Je to moje kamarádka." Cítila, jak se jí kočka v náruči vzezřela, jako by chtěla utéct. Koralina by ji byla chtěla obejmout jako plyšového medvídku, aby ji uklidnila, ale věděla, že kočky nenávidí, když je někdo mačká. Předpokládala, že vyděšené kočky nejspíš škrábou a koušou, když je někdo něčím rozzlobí, i když jsou na vaší straně.

"Víš, že tě miluji," řekla druhá matka dutě.

"Máš zvláštní způsob, jak mi to dát najevo," odsekla Koralina. Důstojně, krok za krokem, přešla chodbou a zahrula do salónu a tvářila se, že vůbec necítí upřený pohled černých knoflíkových očí na svých zádech. Babiččin starožitný nábytek byl na svém místě, na stěně viselo zátiší s mísou ovoce (ale kdosi mezitím všechno ovoce snědl, na misce zůstal jen hnědnoucí ohryzek, několik pecek ze švestek a broskví a stopka z hroznu). Lví nohy nízkého stolu cupovaly koberec dřevěnými drápy, jako by byly kvůli něčemu netrpělivé. Vzadu, v rohu pokoje byly dřevěné dveře, které se kdysi, na jiném místě, otvíraly do cihlové zdi. Oknem byla vidět jenom mlha.

Nastala nejdůležitější chvíle. Okamžik pravdy. Čas odhalení.

Druhá matka ji následovala do pokoje. Nyní stála uprostřed, mezi Koralinou a krbem a shlížela na ni knoflíkovými očima. Koralině prolétlo hlavou, jak je to legrační - druhá matka se její skutečné mamince vůbec nepodobá. Uvažovala, jak se vůbec mohlo stát, že se dala tak oklamat, že jí připadala stejná. Druhá matka byla obrovská, hlavou se skoro dotýkala stropu - a velice bleďá, jako břicho pavouka. Vlasy se jí svíjely a kroutily kolem hlavy a zuby měla ostré jako nože...

"No?" řekla druhá matka ostře. "Kde jsou?"

Koralina se opřela o křeslo, levou rukou přidržela kočku, pravou vsunula do kapsy a vytáhla ty tři skleněnky. Byly jako z šedivého ledu a cinkly o sebe, když se jí skutálely do důlku uprostřed dlaně. Druhá matka po nich natáhla bílé prsty, ale Koralina je ukryla zpátky do kapsy.

Ale teď už věděla zcela jistě, že se nemýlí. Druhá matka neměla nejmenší úmysl ji nechat odejít nebo držet slovo. Hrála to jako zábavu, nic víc. "Počkej," řekla. "Ještě jsme neskončily, nebo ano?"

Druhá matka, ztuhla vztekem, ale sladce se usmála. "Ne. nejspíš ne. Koneckonců ještě musíš najít rodiče, že?"

"Ano," kývla Koralina. Nesmím se podívat na krbovou římsu, říkala si v duchu, nesmím na ni ani myslet.

"Tak? Pust' se do toho. Nechceš se ještě jednou podívat do sklepa? Mám tam dole schované zajímavé věcičky, víš."
"Ne. Vím, kde jsou mí rodiče." Kočka v jejím náručí byla přece jen hodně těžká. Trošku ji nadzvedla a uvolnila jí přitom dráčky ze svého županu.
"Kde?"

"Je to přece jasné. Dívala jsem se všude, kam bys je mohla schovat. V domě nejsou."

Druhá matka stála bez hnutí, se sevřenými rty, nedala najevo žádnou reakci. Klidně mohla být vosková figurína. Dokonce i vlasy se jí přestaly svíjet.

"Takže," pokračovala Koralina a oběma rukama objímala černou kočku. "Vím, kde musí být. Schovala jsi je v průchodu mezi domy, že? Jsou tam za těmi dveřmi." Kývla hlavou ke dveřím v rohu pokoje.

Druhá matka dál stála jako socha, ale do obličeje se jí vplížil náznak úsměvu. "Tak tam jsou? Myslíš?"

"Proč ty dveře neotevřeš?" nedala se Koralina. "Vím, že tam jsou, určitě."

Byla to jediná cesta domů, to věděla jistě. Ale všechno záviselo na tom, jestli se druhá matka potřebuje pást na jejím neúspěchu, jestli jí nestačí jen vyhrát, a potřebuje se ukázat, že vyhrála.

Druhá matka pomalu sáhla rukou do kapsy u zástěry a vytáhla ten černý železný klíč. Kočka se znepokojeně pohnula Koralině v náručí, jako by chtěla skočit dolů. Vydrž tam ještě chvíli, prosila ji v duchu a uvažovala, jestli ji slyší.

Obě nás dostanu domů. Řekla jsem ti přece, že to dokážu. Slibuju. Cítila, jak se kočka trošičku uklidnila.

Druhá matka došla ke dveřím a vstrčila klíč do zámku.

Otočila jím.

Koralina slyšela, jak mechanismus zámku těžce přeskakuje a klopýtá. Pomaličku, co nejtíšeji, krůček za krůčkem couvala ke krbu.

Druhá matka stiskla kliku a rozevřela dveře. Za nimi zela tmavá a prázdná chodba. "Prosím," mávla rukou k chodbě.

Výraz obrovské radosti na její tváři byl až děsivý. "Mýlíš se! Nevíš, kde jsou tví rodiče, co? Tady nejsou." Otočila se hleděla na Koralinu. "A teď tu zůstaneš už na věky věků."

"Ne, nezůstanu." Vší silou mrštila kočku proti druhé matce. Zvíře zavřísklo a přistálo druhé matce na hlavě.

Drápy měla vystrčené a zuby vyceněné. Takhle divoká a vzteklá, s naježenými chlupy, vypadala dvakrát větší než ve skutečnosti.

Koralina nečekala, co se bude dít. Bleskurychle sáhla na krbovou římsu, uchopila těžítka a vrazila ho hluboko do kapsy županu.

Kočka vydala hluboké nařikavé zamňoukání a zaťala zuby druhé matce do tváře. Ta se bránila, snažila se kočku odtrhnout a tloukla do ní rukama. Z ran na bílém obličeji jí tekla krev, ne červená krev, nýbrž tmavá, jako dehet černá a hustá tekutina. Koralina vyrazila ke dveřím.

Vytáhla klíč ze zámku.

"Nech ji! Poběž!" křičela na kočku. Ta zasyčela a jediným divokým pohybem sekla svými ostrými drápy druhé matce po tváři, až jí z několika šrámů na nose vytryskl ten černý kal. Pak seskočila dolů ke Koralině. "Rychle!" A společně vběhly do tmavé chodby.

Bylo tam chladněji, jako když v horkém dni sejdete do sklepa. Kočka na okamžik zaváhala, ale pak zahlédla, jak druhá matka klopýtá za nimi, a přiskočila ke Koralině a přitiskla se jí k noze.

Koralina začala tahat dveře k sobě.

Byly těžší, než by u dveří čekala, a zavírat je bylo jako snažit se zavřít dveře proti prúvanu. A pak cítila, jak na druhé straně někdo táhne proti ní.

Zavřete se! pomyslela si. Pak vyhrkla nahlas: "No tak, prosím." A cítila, jak se dveře začínají hýbat, zavírat se, jak odolávají tomu silnému větru.

Náhle si uvědomila, že jsou s ní v chodbě další lidé. Nemohla se ohlédnout a podívat se na ně, ale i bez dívání věděla, kdo to je. "Pomozte mi, prosím vás. Všichni."

Ti ostatní lidé v chodbě - tři děti, dva dospělí - byli nějak příliš nehmotní, aby mohli dveře přitáhnout. Ale jejich ruce se sevřely kolem jejích, jimiž tahala za velikou železnou kliku, a ona se najednou cítila silná.

"Nepovolte, slečno! Vydržte! Vydržte!" šeptal jí v duchu hlásek.

"Táhni, děvče, táhni!" povzbuzoval jiný.

A pak jiný hlas, který zněl jako hlas její maminky - její vlastní maminky, skutečné, úžasné, rozčilující, k zešílení, skvělé maminky - řekl jen "Šikovná holka, Koralino," a to stačilo.

Dveře se úplně lehce, bez námahy, jako nic, zavíraly.

"Ne!" zaječel hlas na druhé straně, a už se vůbec nepodobal lidskému hlasu.

Škvírou mezi dveřmi a rámem se cosi protáhlo a sápal se po Koralině. Prudce uhnula hlavou z dosahu, ale dveře se zase začaly otevírat.

"Vrátíme se domů. Opravdu se vrátíme. Jen mi pomozte." Zase uhnula před lapajícími prsty.

A všichni v chodbě za ní začali bojovat jejím prostřednictvím: přízračné ruce jí dodaly sílu, kterou sama už ztrácela.

Poslední okamžik odporu, jako by něco bylo přivřené mezi dveřmi, a pak se dveře s třeskem přibouchly.

Z výšky, někde od Koralininy hlavy cosi padalo k podlaze. Dopadlo to s podivným vlhkým žuchnutím.

"Rychle pryč!" pobízela ji kočka. "Tohle není dobré místo. Poběž."

Koralina se otočila zády ke dveřím a rozběhla se, jak jen to v té tmě šlo. Rukou se přidržovala stěny, aby snad do něčeho nenarazila nebo se omylem neotočila a neběžela zpátky.

Byl to běh do kopce a jí připadalo, že trvá déle, než vůbec nějaká cesta může trvat. Stěna, které se dotýkala, byla nyní teplá a poddajná, vypadalo to, jako by se dotýkala jemné kožešiny. Dokonce sebou pohnula, jako se zvíře nadýchává.

Koralina ucukla rukou pryč.

Ve tmě začal skučet vítr.

Bála se, že do něčeho vrazí, a znovu se opřela rukou o zeď. Tentokrát se dotkla něčeho horkého a mokrého, jako by dala ruku do něčích úst. Tiše zasténala a strhla ruku zpátky.

Oči pomalu přivýkly tmě. Viděla, nebo spíš tušila zářící skvrny kousek před sebou, dvě velké, dospělé, tři děti. Také slyšela, jak kočka cupitá ve tmě před ní.

A ještě něco náhle proběhlo Koralině mezi nohama, až skoro upadla. V posledním okamžiku chytila rovnováhu a běžela dál. Věděla, že kdyby v chodbě spadla, už možná nikdy nevstane. Věděla, že ať už je ta chodba cokoliv, rozhodně je to mnohem starší než druhá matka. Bylo to hluboké a pomalé a vědělo to, že ona je uvnitř...

Někde vpředu se objevilo denní světlo a ona se rozběhla k němu. V plicích jí hvízdalo, nemohla popadnout dech. "Už tam budeme," volala povzbudivě, ale když se rozhlédla, zjistila, že přízraky zmizely a ona je sama. Neměla čas uvažovat, co se s nimi stalo. Úplně bez dechu vyklopýtala ze dveří na konci a zabouchla je s tím nejhlasitějším, nejuspokojivějším prasknutím, jaké si dovedete představit.

Zamkla dveře klíčem a zase jej schovala v kapse.

Černá kočka se choulila v nejzažším koutě pokoje. Z tlamičky jí vykukovala špička růžového jazyka a oči měla doširoka otevřené. Koralina si k ní přidřepala.

"Omlouvám se," řekla. "Je mi líto, že jsem tě na ni hodila. Ale byl to jediný způsob, jak ji zabavit, abychom se všichni mohli dostat ven. Ona by své slovo určitě nedodržela, že?"

Kočka se na ni podívala a pak si položila hlavu na její ruku. Olízla jí prsty drsným jazykem a začala hlasitě příst.

"Takže kamarádky?" zeptala se Koralina.

Sedla si do jednoho z babiččiných nepohodlných křesel a kočka vyskočila za ní a uvelebila se jí na klíně. Světlo přicházející obrázkovým oknem bylo denní světlo, skutečné denní světlo pozdního odpoledne, ne bílá mlha. Obloha měla modř pomněnek a Koralina viděla stromy a za stromy zelené kopce, které na obzoru bledly do fialové a šedé. Obloha nikdy dřív nebyla oblohovatější, svět nikdy nebyl světovatější.

Hleděla na listy na stromech a na ornamentey světla a stínů na popraskané kůře dubu před oknem. Pak se podívala dolů do klína a na to, jak sluneční paprsky hladí každý chloupek na kočičí hlavě a proměňují každý vousek ve zlatou nit.

Nic, napadlo ji, nic nikdy nebylo tak zajímavé.

A lapená v zajímavosti světa si vůbec nevšimla, že se sesunula dolů a stočila do klubička v babiččině nepohodlném křesle, a vůbec si nevšimla, že usnula hlubokým bezesným spánkem.

XII.

Maminka s ní něžně třásla.

"Koralino? Miláčku, co tě to napadlo, usnout zrovna tady v křesle. Tohle je přece pokoj jen na svátky. Hledali jsme tě po celém domě."

Koralina se protáhla a zamžourala. "Nezlob se. Ušnula jsem."

"To vidím. A kde se tu proboha vzala ta kočka? Čekala u dveří, když jsem přišla. Vylítla jako blesk, sotva jsem otevřela."

"Asi se jí chtělo," řekla Koralina. Pak se přitiskla k mamince tak silně, až ji začaly bolet ruce. A maminka ji objala také.

"Večeře za čtvrt hodiny. Nezapomeň si umýt ruce. A jen se koukni na to pyžamo. Co sis to udělala s kolenem?"

"Zakopla jsem," vysvětlila Koralina. Šla do koupelny a umyla si ruce. Pak se pokusila vyčistit si odřená kolena. Natřela si škrábance a oděrky mastí.

V pokojičku - svém skutečném pokojičku, sáhla do kapsy županu a vytáhla tři skleněny, kamínek s dírkou, černý klíč a skleněné těžítko.

Zatřásla jím a pozorovala, jak stříbrný sníh zaplňuje prázdný svět. Položila těžítko na stůl a dívala se, jak vločky pomalu padají a přikrývají to místo, kde kdysi stály dvě malinké postavičky.

V krabici na hračky našla kousek provázku a přivázala na něj ten černý klíč. Udělala na něm uzel a pověsila si ho na krk.

"Tak." Ze skříně si vybrala čisté oblečení a ukryla klíč pod tričko. Studil ji na kůži. Kamínek si dala do kapsy.

Vydala se chodbou do pracovny za tatínkem. Seděl zády k ní, ale když se na něho podívala, věděla, že až se otočí, bude mít tátovy laskavé šedé oči, a přikradla se k němu zezadu a dala mu pusku na temeno s řídoucími vlasy.

"Ahoj, Koralino," pozdravil ji. Pak se ohlédl a usmál se na ni. "Za co ta puska?"

"Za nic. Jen se mi někdy po tobě stýská. To je všechno."

"Fajn." Vypnul počítač, vstal, a pak, zničehonic, zvedl Koralinu do náručí, což neudělal už hrozně dlouhou dobu, vlastně od tenkrát, kdy prohlásil, že už je moc velká, aby se nosila, a odnesl ji do kuchyně.

K večeri byla ten den pizza, a i když to byla tatínkova výroba, a kůrka byla tedy střídavě moc tlustá a nedopečená nebo příliš tenká a spálená, a i když na ní byla zelená paprika a masové kuličky a kousky ananasu, snědla celou porci.

Tedy až na ty kousky ananasu.

Brzy byl čas jít spát.

Koralina si nechala černý klíč na krku, ale skleněny uložila pod polštář. Té noci se jí zdál sen.

Byla na pikniku, pod starým dubem na zelené louce. Slunce zářilo vysoko na obloze, a třebaže se na obzoru honily chomáčky bílých mraků, obloha nad hlavou byla čistá a bezstarostně modrá.

Na trávníku byl rozprostřený bílý plátěný ubrus a na něm stály misky plné dobrot - saláty, chlebičky, oříšky a ovoce, džbány limonády a vody a husté studené kakao. Ona seděla na jedné straně a tři jiné děti obsadily zbývající tři. Byly oblečené v podivných šatech.

To nejmenší z nich, po levé straně, byl chlapeček v červených sametových kalhotkách pod kolena a bílé košilce s krajkami. Měl ušmudlaný obličejík a nakládal si na talíř hromadu vařených nových brambor a celého studeného

vařeného pstruha. "To je ten nejlepší pik-nik, paní," pochvaloval si.

"Ano," řekla Koralina. "Myslím si, že opravdu je. Zajímalo by mě, kdo ho zorganizoval."

"Myslela jsem si, že vy, slečno," odpověděla vysoká dívka sedící naproti Koralině. Měla na sobě hnědé, poněkud beztvaré šaty a na hlavě hnědý čepeček uvázaný pod bradou. "A ani nedokážeme slovy vyjádřit, jak jsme vám za něj a za všechno vděční." Jedla krajíce chleba s džemem, hbitě si je ukrajovala z velkého zlatohnědého bochníku a dřevěnou lžicí na ně mazala temně rudý džem. Pusu měla celou umazanou.

"Ba. Nejlepší jídlo, které jsem kdy jedla," řekla dívka po Koralinině pravici. Byla to velmi bledá dívka oblečená v něčem, co vypadalo jako pavoučí síť. Ve světlých vlasech se jí třpytila stříbrná čelenka. Koralina by mohla přísahat, že dívka má na zádech křídla - ne ptačí, motýlí křídla posypaná stříbrným prachem. Dívčin talíř byl plný krásných květů. Nejistě se na Koralinu usmála, jako kdyby se usmívala po velmi dlouhé době a zapomněla, jak se to dělá. Koralině se dívka nesmírně líbila.

Najednou, jak už to ve snech chodí, byli po svačině a hráli si na louce. Běhali a pokřikovali na sebe a házeli si třpytivým míčem. Koralina věděla, že je to sen, protože nikdo z nich se neunavil a nezadýchal. Ani docela málo se nepotila, přestože pořád běhali a smáli se a hráli nějakou hru, co byla napůl přetahovaná, napůl vybíjená a občas jen báječné dovádění.

Tři ze skupinky běhali po louce a ta bledá dívka jim poletovala kousek nad hlavou a chvílemi se střemhlav vrhala dolů za míčem, sebrala jim ho a vzlétla s ním vysoko k obloze - a pak jej hodila některému z nich dole.

Potom, aniž kdo řekl jediné slovo, přestali hrát a všichni čtyři se vrátili pod strom k piknikovému ubrusu, ze kterého zmizelo všechno nádobí od oběda a kde na ně čekaly čtyři misky, tři se zmrzlinou a jedna plná akátových květů.

Vychutnávali každou lžičku té dobroty.

"Děkuji vám, že jste přišli na moji oslavu," řekla Koralina. "Pokud je to moje oslava."

"Potěšení je na naší straně, Koralino Jonesová," poděkovala ta dívka s motýlími křídly a cucala sladký konec akátového květu. "Kéž bychom pro tebe mohli něco učinit - jako poděkování a odměnu."

"Ano," přidal se ten hošík v červených sametových kalhotkách s umazanými tvářičkami. Natáhl se a uchopil Koralininu ruku do své. Tentokrát byla jeho dlaň teplá.

"Byl to vskutku dobrý skutek, co jste pro nás udělala, slečno," řekla ta vysoká dívka. Teď měla zase kolem pusy čokoládovou zmrzlinu.

"Jsem jen ráda, že už je to za námi," oddechla si Koralina.

Byla to jen její představa, nebo přes obličejíky dětí opravdu přelétl stín?

Okřídlená dívka, jejíž čelenka se třpytila jako hvězda, spočinula prstíky na hřbetu Koralininy ruky. "Pro nás to skončilo," šeptla. "Toto je náš rozcestník. Odtud se vydáme do země, jež nejsou na mapách, a co přijde pak, nikdo z živých nemůže říct..."

"Je v tom nějaké ale, že?" zeptala se Koralina. "Cítím to. Jako dešťový mrak."

Hošík po její levici se snažil statečně se usmívat, ale dolní ret se mu roztřásl. Kousl se do něho horními zuby a mlčel.

Dívka v hnědém kloboučku si znepokojeně poposedla a řekla: "Ano, slečno."

"Ale přece jsem vás dostala zpátky. Osvobodila jsem i tátu s maminkou. Zavřela jsem ty dveře. Zamkla jsem je. Co jsem měla ještě udělat?"

Chlapec jí stiskl ruku. Připomnělo jí to, jak to byla ona, kdo se ho snažil uklidnit, když byl sotva chladná vzpomínka ve tmě.

"No tak, nemůžete mi to aspoň naznačit? Musí být něco, co mi smíte říct."

"Čarodějnice přísahala při své zdravé pravé ruce," řekla vysoká dívka, "ale lhala."

"M-moje guvernánka říkávala," dodal hošík, "že nikdo nedostane větší břímě, než jaké může unést." Pak pokrčil rameny, jako by se ještě úplně nerozhodl, jestli je to pravda, nebo ne.

"Přejeme ti štěstí," řekla ta motýlková dívka. "Štěstí a moudrost a odvahu - i když ty už jsi dokázala, že se ti všech dostává vrchovatě."

"Ona tě nenávidí, paní," vyhrkl chlapec. "Hrozně dlouho nic neztratila. Buď moudrá. Buď statečná. Buď mazaná."

"Ale to není spravedlivé," prohlásila Koralina ve snu. "To prostě není spravedlivé. Už to mělo být za námi."

Hošík s ušmudlanými tvářičkami vstal a pevně Koralinu objal. "Najdi útěchu a povzbuzení v tomto," šeptal. "Jsi naživu. Žiješ."

A ve snu viděla, že slunce zapadlo a na tmavnoucí obloze se rozsvěčují hvězdy.

Stála na louce a dívala se, jak ty tři děti (dvě kráčky, jedno letělo) odcházejí travou, postříbřenou světlem obrovského měsíce.

Došli k malému dřevěnému můstku přes potok. Zastavili se, otočili se k ní a zamávali a Koralina zamávala jim.

Následovala už jen tma.

Vzbudila se brzy ráno, jistá, že slyšela, jak se něco hýbá, ale nejistá, co to je.

Čekala.

Přede dveřmi pokojíku něco zašustilo. Uvažovala, jestli je to krysa. Dveře zadrnčely. Koralina se vysoukala z postele.

"Běž pryč," křikla ostře. "Běž pryč, nebo toho budeš litovat."

Chvilku bylo тихо a potom to, cokoliv to bylo, odběhlo chodbou pryč. V těch krocích bylo cosi divného a nepravdivého, pokud to tedy byly kroky. Jako by to byla krysa s jednou nohou navíc...

"Tak to tedy ještě neskončilo," povzdechla si.

Otevřela dveře do chodby. Šedivé předjitřní světlo odhalovalo úplně opuštěnou tichou chodbu.

Došla k hlavním dveřím, jen na okamžik se zastavila u velkého zrcadla na druhém konci předsíně. Ukazovalo jenom její vlastní bledý obličej, vážný a trochu rozespálý. Z ložnice rodičů vycházelo uklidňující chrápání, ale dveře byly zavřené.

Všechny dveře do chodby byly zavřené. Ať už ten zvuk způsobilo cokoliv, muselo to být někde tady v chodbě. Otevřela dveře od bytu a pozorovala šedou oblohu. Uvažovala, jak dlouho ještě bude trvat, než vyjde slunce, uvažovala, jestli ten sen byl pravdivý, a v hloubi srdce věděla, že pravdivý byl. Něco, co považovala za součást stínu pod pohovkou, se odloučilo od pohovky a vyrazilo šíleným tryskem na bílých nohách k hlavním dveřím. Koralina otevřela leknutím ústa a uskočila ke stěně, když ta věc cupitavě pelášila kolem ní a ven z domu, bokem jako krab, na svých pěti klapajících, ťukajících, šoupajících nohách. Věděla, co to je, a věděla také, co to chce. Viděla to v posledních několika dnech příliš často, jak se to napřahuje a chytá a svírá a jak to poslušně strká šváby do úst druhé matky. Pět nohou s rudými nehty, bledých jako kost. Byla to pravá ruka druhé matky. Chtěla ten černý klíč.

XIII.

Koralinini rodiče si zřejmě nepamatovali nic ze svého pobytu ve skleněném těžítku. Aspoň se o tom nikdy nezmínili a Koralina o tom také mlčela.

Občas přemýšlela, jestli si vůbec všimli, že přišli o dva dny ve skutečném světě, a nakonec usoudila, že ne. Nebylo to zas tak divné - jsou lidé, kteří si pamatují každý den a každou hodinu, a lidé, kteří si neuvědomují nic, a její rodiče patřili zcela jasně do druhého tábora.

Když šla Koralina ten první večer zase spát do svého pokojíku, uložila skleněnky pod polštář. Po zážitku s rukou druhé matky se vrátila do postele, i když už na spaní mnoho času nezbyvalo, a položila si na polštář hlavu.

Zaslechla při tom tiché zachrastění.

Posadila se a nadzvedla polštář. Strípky skleněných kuliček vypadaly jako kousíčky skořápek, co člověk nachází na jaře pod stromy: jako prázdná, rozbitá sýkorčí vajíčka, nebo možná ještě drobnější - snad vajíčka střízlíka.

To, co bylo předtím uvnitř skleněných koulí, bylo pryč. V duchu viděla tři děti, jak jí v měsíčním svitu mávají, než přešly přes stříbrný potok.

Pečlivě sesbírala všechny tenounké úlomky a uložila je do modré krabičky, ve které dříve mívala náramek, co dostala od babičky, když byla ještě malá. Náramek už byl dávno ztracený, ale krabička zůstala.

Slečna Spinková a Forciblová se vrátily z návštěvy u neteře slečny Spinkové a Koralina k nim zašla na čaj. Bylo pondělí. Ve středu půjde Koralina zase do školy. Začne nový školní rok.

Slečna Forciblová trvala na tom, že jí bude hádat z čajových lístků. "No, zdá se, že všecko je skoro řip-řop a jaksepatří, srdíčko," prohlásila.

"Prosím?"

"Všechno to vypadá různorůzně," potvrdila slečna Forciblová. "No, skoro všechno. Nevím jen, co je tady to." Ukázala na shluk čajových lístků přilepených ke stěně hrníčku.

Slečna Spinková ironicky mlaskla a natáhla se pro hrnek. "Tedy, Miriam. Dej to sem, prosím tě. Ukaž..."

Zamžourala přes své silné brýle. "Á jejda. Ne, nemám tušení, co to znamená. Vypadá to skoro jako ruka."

Koralina nahlédla do hrnku. Chomáček lístků opravdu trochu připomínal ruku, která se po něčem napřahovala.

Hamish, ten skotský teriér, byl zalezlý pod židlí slečny Forciblové a odmítal vylézt.

"Myslím, že se dostal do nějaké rvačky," řekla slečna

Spinková. Odpoledne s ním zajdeme k veterináři. Ráda bych věděla, jak k tomu přišel."

Něco se s tím bude muset udělat, to bylo Koralině jasné.

Ten poslední týden prázdnin bylo počasí naprosto dokonalé, jako by se samo léto snažilo vynahradit dětem to hnusné počasí, které předtím musely snášet, a dopřálo jim několik jasných a úžasných dnů, než nastane podzim.

Bláznivý dědek shora zavolal na Koralinu, když ji viděl vycházet od slečen Spinkové a Forciblové.

"Hej! Ahoj! No, ty! Karolíno!" křičel přes zábradlí.

"Jmenuji se Koralina," zopakovala mu. "Jak se mají myši?"

"Něco je vyděsilo," škrábal se starý pán ve vousích. "Myslím, že tu někde máme lasičku. Něco se tu potuluje. Zase jsem to dnes v noci zaslechl. V naší zemi bychom na ni nastražili past, s kouskem masa nebo s hamburgerem, a až by to stvoření přišlo na hostinu - bác! - lapilo by se a už by nás neotravovalo. Myši jsou tak vyděšené, že odmítají byť jen pomyslet na své hudební nástroje."

"Tady by asi maso nebylo to pravé," řekla Koralina. Zvedla ruku a pod tričkem sevřela černý klíč na provázku. Vešla dovnitř.

Šla se vykoupat a celou dobu, co byla ve vaně, měla klíč na krku. Raději si ho vůbec nesundávala.

Když si lehla do postele, něco zaškrábalo na okno pokojíku. Už skoro spala, ale vyklouzla z postele a roztáhla závěsy. Bílá ruka s rudými nehty skočila z okenní římsy na okapovou rouru a zmizela z dohledu. Ve skle okna byly hluboké rýhy.

Koralina tu noc špatně spala, každou chvíli se probouzela a plánovala, snovala a hloubala, pak zase usínala, nikdy nebylo zřejmé, kde končí přemýšlení a začíná sen. Jedno ucho měla neustále nastražené po škrábavém zvuku na okně nebo na dveřích pokojíku.

Ráno oznámila mamince: "Dnes půjdu s panenkami na piknik. Můžu si půjčit prostěradlo? Nějaké staré, co už nepotřebuješ, místo ubrusu?"

"Nevím, jestli něco takového máme," přemýšlela maminka. Otevřela kuchyňskou zásuvku, v níž měla utěrky a ubrusy a chvíli se v ní probírala. "Počkej. Stačilo by tohle?"

Byl to poskládaný papírový ubrus s červenými květy, schovaný z nějakého pikniku, který měli před několika lety.

"Perfektní."

"Myslela jsem si, že už si s panenkami nehraješ," divila se paní Jonesová.

"Nehraju," připustila Koralina. "Jsou ochranné zbarvení."

"Ať jsi zpátky na oběd. Hezký piknik."

Koralina naplnila krabici od bot panenkami a plastovým nádobíčkem. Do džbánu nabrala vodu.

Vyšla ven. Došla k silnici, jako by mířila do obchodů.

Kousek před supermarketem prolezla plotem na nějaké smetiště a šla po staré příjezdové cestě, a nakonec podlezla pod živým plotem. Musela jím prolézat dvakrát, protože nechtěla rozlít vodu ze džbánu.

Byla to dlouhá a složitá cesta velkým obloukem, ale aspoň se ujistila, že ji nikdo nesledoval.

Vyšla za jejich starým tenisovým kurtem. Přešla přes něj na louku, kde se pohupovala vysoká tráva. Na okraji louky vyhledala ta prkna na studni. Byla neuvěřitelně těžká - skoro příliš těžká, aby je nějaká holčička uzvedla, i když tahá vši silou. Ale přece jen se jí to podařilo. Neměla na vybranou. Odvlekla prkna stranou, jedno po druhém, hekala a potila se při tom námahou, až odkryla hlubokou obezděnou díru. Páchlo to z ní vlhkem a tmou. Cihly jámy byly zelenavé a kluzké.

Rozprostřela ubrus a opatrně jej přehodila přes otevřenou studnu. Rozložila hrníčky pro panenky symetricky na ubrus kolem okraje studny a zatížila každý troškou vody ze džbánu.

Ke každému hrníčku posadila panenku, aby to vypadalo co nejvíc jako hostina pro panenky. Pak se vracela stejnou cestou domů - přes tenisový kurt, pod živým plotem, uprášenou žlutou příjezdovou cestou k supermarketu a k jejich domu.

Před domem sáhla za tričko a vytáhla černý klíč. Houkala a točila jím na provázku, jako by to bylo jen něco, s čím si ráda hraje. Potom zaklepala na dveře u slečen Spinkové a Forciblové.

Otevřela slečna Spinková.

"Nazdar, srdíčko."

"Nechci jít dovnitř," vysvětlila jí Koralina. "Jen jsem chtěla vědět, jak se vede Hamishovi."

Slečna Spinková si povzddechla. "Veterinář říká, že Hamish je statečný vojáček. Naštěstí se nezdá, že by se ta rána chtěla zanítit. Nedovedeme si představit, co mu ji mohlo způsobit. Doktor hádá na nějaké zvíře, ale nemá tušení, které. Mistr Bobo říká, že to bude nejspíš lasička."

"Mistr Bobo?"

"Ten starý pán z horního bytu. Mistr Bobo. Prý stará cirkusová rodina. Rumunsko nebo Slovinsko nebo Litevsko, tam někde. Jejďanečku, já už si vůbec nic nepamatuju."

Koralinu nikdy nenapadlo, že ten bláznivý dědek shora má nějaké jméno. Kdyby to byla věděla, byla by mu říkala Mistře Bobo při každické příležitosti. Jak často máte šanci nahlas říct jméno jako „Mistr Bobo“?

"Aha," řekla slečně Spinkové. "Mistr Bobo. Dobře. No," pokračovala trochu hlasitěji, "jdu si hrát se svými panenkami, dozadu, k tenisovému kurtu."

"To je hezké, srdíčko," kývla slečna Spinková. Pak dodala nabádavě: "Dávej pozor na tu starou studnu. Pan Lovat, který tu bydlel před vámi, říkal, že podle něho by mohla být skoro kilometr hluboká."

Koralina doufala, že tuhle poslední informaci ruka nezaslechla, a změnila téma. "Tenhle klíč?" skoro křičela, "ále, to je jen starý klíč z našeho bytu. Patří do mé hry. Proto ho pořád všude nosím v tomhle provázku. Tak já už jdu, zatím nashledanou."

"To je ale pozoruhodné dítě," říkala si slečna Spinková, když zavírala dveře.

Koralina se loudala přes louku k tenisovému kurtu a celou cestu točila a houkala černým klíčem na provázku.

Několikrát se jí zdálo, že v trávě zahlédla něco bílého jako kost. Pohybovalo se to stejně rychle jako ona, jen o několik metrů stranou.

Zkusila si pískat, ale nešlo jí to, a tak si začala hlasitě zpívat. Byla to písnička, kterou jí složil tatínek, když byla ještě miminko, a která ji vždycky rozesmála.

Cvrčku, myško, čarodějko,
máš tvářičky jako květ,
uvařím ti miskou kaše
dám ti na ni med.
Dám ti bonbón, dám ti housku,
všechno, co tě vábí,
jenom koláč nedostaneš
obložený šváby.

To si prozpěvovala, když procházela lesem, a hlas se jí skoro vůbec netřásl.

Panenky seděly na hostině, jak je zanechala. Byla ráda, že není větrný den a že je všecko na svém místě a hrníčky s vodou zatěžují ubrus, jak plánovala. Vydechla úlevou.

Nastávala nejtěžší část představení.

"Ahoj, panenky," volala vesele. "Svačinka!"

Přistoupila k papírovému ubrusu. "Přinesla jsem vám váš šťastný klíč," povídala panenkám, "aby se nám piknik opravdu vydařil."

A pak se s největší opatrností naklonila a jemně, velice jemně, položila klíč na ubrus. Pořád jej přitom držela za provázek. Zadržela dech a jen doufala, že hrníčky kolem studny dokážou ubrus zatížit natolik, aby udržel klíč a nespadl i s ním do studny.

Klíč seděl uprostřed papírového ubrusu na piknik. Koralina pustila provázek a ustoupila. Teď už všechno záleželo jen na ruce.

Věnovala se panenkám.

"Kdopak by chtěl kousek třešňového koláče?" mluvila na ně. "Jemina? Růženka? Kopretinka?" podávala každé panence kousek neviditelného koláče na neviditelném talířku a pořád vesele švitořila.

Koutkem oka viděla cosi bělavého přebíhat od jednoho stromu ke druhému, pokradmu, ale pořád blíž a blíž. Přinutila se nepodívat se na to.

"Jemino, ty jsi ale zlobivá holčička! Upustila jsi svůj koláč! Teď ti budu muset ukrojit nový kousek!" Při tom napomínání přešla na druhou stranu studny, co nejdál od ruky. Předstírala, že sbírá rozlámaný koláč a připravuje Jemině nový kousek.

A pak se to stalo: ruka, běžící na špičkách svých pěti prstů, se kmitla ve vysoké trávě a bleskurychle se vyšplhala na pařez stromu kousek od studny. Okamžik tam stála, něco cvrlikala a ochutnávala vzduch jako krab. Pak udělala jediný triumfální skok, až jí nehty cvakly jeden o druhý, a dopadla doprostřed ubrusu.

Čas se zastavil. Bílé prsty se sevřely kolem černého klíče...

...a váha ruky, znásobená její setrvačností, rozhodila hrníčky z nádobíčka pro panenky a papírový ubrus, klíč a pravá ruka druhé matky se zřítily do tmy ve studni.

Koralina pomalu a se zatajeným dechem počítala. Dostala se ke čtyřiceti, než uslyšela tlumené cáknutí, jež přicházelo z veliké hloubky.

Kdysi jí někdo povídal, že když se díváte na oblohu ze dna uhelného dolu, spatříte i za nejjasnějšího dne noční nebe a hvězdy. Bylo by zajímavé vědět, jestli ruka také tam zdola vidí hvězdy.

Natahala těžká prkna zase zpátky na studnu a co nejpečlivěji ji přikryla. Nechtěla, aby něco spadlo dovnitř. Nechtěla, aby se něco dostalo ze studny ven.

Naskládala panenky a nádobíčko do krabice, ve které si je přinesla. Jak se tak shýbala, zachytila koutkem oka nějaký pohyb. Narovnávala se a spatřila, jak se k ní hrne černá kočka. Vysoko zvednutý ocas měla na konci stočený do otazníku.

Koralina ji neviděla už několik dní, vlastně to bylo poprvé ode dne, kdy se vrátily ze světa druhé matky.

Došla k ní a vyskočila na prkna zakrývající studnu. Pak na ni pomaličku mrkla.

Seskočila do vysoké trávy před Koralinu, lehla si na záda a slastně sebou vrtěla.

Koralina ji škrábala a šimrala jemnou srst na břichu a kočka spokojeně předla. Když se dost nabažila, vyskočila na všechny čtyři a kráčela zpátky k tenisovému kurtu, jako maličká skvrna půlnoci uprostřed slunečného dne.

Koralina se vracela domů.

Mistr Bobo na ni čekal na příjezdové cestě. Poklepal jí na rameno.

"Myši mi řekly, že je všechno v pořádku. Říkají, že jsi náš zachránce, Karolínko."

"Koralina, Mistře Bobo. Ne Karolína. K-o-ralina."

"Koralina," řekl Mistr Bobo. Opakoval si její jméno s úžasem a obdivem. "Dobře, moc dobře, Koralino. Myši mi přikázaly, abych ti vyřídil, že hned jak budou připravené ukázat se na veřejnosti, musíš přijít k nám nahoru. Budeš jejich úplně nejprvnější publikum. Budou hrát es-tam-ta, es-tam-ta i fidli-mydli a budou taky tancovat a dělat na tisíc cviků. Tak mi to slíbily."

"To by se mi moc líbilo," řekla Koralina. "Až si budou jisté."

Zaklepala na dveře slečen Spinkové a Forciblové. Slečna Spinková ji pustila dovnitř a Koralina šla do jejich salónku.

Odložila si krabici s panenkami na koberec. Pak sáhla do kapsy a vyndala kamínek s dírkou.

"Tak ho vracím. Už ho nepotřebuji. Jsem vám velice vděčná. Myslím, že mi nejspíš zachránil život, a také zachránil několika lidem smrt."

Pevně obě slečny objala, i když jí na slečnu Spinkovou málem nestačily ruce a slečna Forciblová byla cítit čerstvým česnekem, který právě krájela. Sebrala svou krabici s panenkami a rozloučila se.

"Vskutku pozoruhodné dítě," komentovala slečna Spinková. Od té doby, co odešla z divadla, ji nikdo tak neobjal.

Toho večera ležela Koralina v posteli, vykoupaná, s vyčištěnými zuby a dívala se upřeně na strop.

Bylo teplo a teď, když už byla ruka pryč, mohla mít dokořán otevřené okno. Uprosila také tatínka, aby jí úplně nezatahoval závěsy.

Na židli u postele byly pečlivě rozložené její nové školní šaty, aby si je mohla obléct, až se ráno probudí.

Jindy bývala večer před začátkem školního roku nervózní a plná úzkosti. Teď už ale na škole nebylo nic, co by jí nahánělo strach.

Zdálo se jí, že k ní noční vzduch přináší sladkou hudbu: taková hudba se mohla hrát jenom na těch nejmenších trombonech, trubkách a fagotech, na pikolách a tubách tak křehkých, že jejich klapky mohly mačkat je drobounké prstíky bílých myši.

Koralina si představovala, že je zase zpátky ve svém snu, že sedí pod dubem na louce se dvěma dívkami a malým chlapcem, a usmívala se.

Teprve když vyšly první hvězdy, přestala se Koralina bránit spánku a pomalu usínala. Něžná hudba myšního cirkusu v nejhořejším poschodí se nesla vlahým večerním vzduchem a oznamovala světu, že léto už má na kahánku.

NEIL GAIMAN je kritikou uznávaný a oceňovaný autor románů Američtí bohové, Nikdykde, Hvězdný prach (za který získal cenu americké asociace knihoven Alex udělenou za deset nejlepších knih pro mládež dvacátého století), sbírky povídek Kouř a zrcadla a dětské knihy Den, kdy jsem čenžnul taťku za 2 zlaté rybky (kterou také ilustroval Dave McKean). Rovněž je autorem comicsové série o Sandmanovi. Mezi jinými oceněními získal také World Fantasy Award

a cenu Brama Stokera. Je Angličan, ale v současnosti žije v USA.

Neil Gaiman

Koralina

Z amerického vydání

anglického originálu CORALINE

vydaného Harper Collins Publishers,

New York 2002, přeložila Ladislava Vojtková.

Obálku namaloval a knihu ilustroval Dave McKean,

grafická úprava obálky Vertigo, a.s.

Vydal Bohuslav Svoboda - POLARIS,

Podkopčů 464, Frenštát p. R.,

v roce 2003 jako svou 130. publikaci.

Vydání první.

Cena: 139 Kč